

MoSt

Modlitebné
spoločenstvo
ECAV
na Slovensku

1/2024

*Drahý Ježišu, pomôž mi šíriť
Tvoju vôňu všade, kam dnes pôjdem.*

*Zaplav mi dušu Tvojím Duchom.
Celú ma prenikni, aby môj život odrážal Tvoj.*

*Žiar cezo mňa, aby každý človek,
ktorého dnes stretnem, cítil Tvoju prítomnosť.*

*Daj, nech ľudia pri pohľade na mňa
nevidia mňa, ale Teba, drahý Ježišu!*

Amen.

*Modlitba radostného odovzdania sa,
ktorá sa pripisuje Matke Terézii z Kalkaty*

PRE SOBOTNÉ VEČERY

6.4.

Boj začína v nás a za nás, až potom môžeme bojovať za svet

Zjavenie 3,21

Kto zvíťazí, tomu umožním sedieť so mnou na mojom tróne, tak ako aj ja som zvíťazil a sedím so svojím Otcom na Jeho tróne.

Jeden biskup má na náhrobnom kameni nápis:

Najprv som chcel zmeniť svet, no nepodarilo sa. Potom svoju rodinu. Tiež sa mi to nepodarilo. Na sklonku života som začal meniť seba a to už išlo. Keby som hneď začal svojou osobou, prispel by som ku zmene rodiny aj sveta.

Pán Ježiš, ako aj Ján Krstiteľ, začali slovami: „**Pokánie číňte, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské.**“ Martin Luther tiež začal svoje tézy výzvou na skutočné pokánie, ktoré spočíva v **umŕtvovaní tela. Svojho tela.** A to je naozaj boj, v ktorom musíme zvíťaziť, aby sme mohli ísť ďalej a prispieť k dobru sveta.

Často sa nám nechce pracovať na sebe. A čím si vtedy zaslepíme svedomie? Predsa „*bojom za lepší život miliónov*“. V horšom prípade sa necháme oklamať a pomáhame zlepšiť život len pár ľuďom. Ešte k tomu zlým. Na úkor miliónov dobrých.

Ale aj keď máme správny smer, na konci ktorého je skutočná pomoc ľuďom, musíme si uvedomiť, že nás čaká boj. A myslíte, že človek bez výcviku

dokáže zvíťaziť? Myslíte, že Pán Ježiš neprešiel istým výcvikom, keď mal začať bojovať o ľudské duše? Prešiel. A to na púšti (Marek 4).

Pozrime sa na jednotlivé časti:

1. **odolať telesnému hladu.** Vieme, že Ézav predal prvorođenstvo, aby nasytil telo. Pán Ježiš 40 dní nejedol na púšti a vyhladol. Diabol vtedy prišiel so svojím návrhom. Spasiteľ by mohol premeniť kamene na chlieb, ako premenil vodu na víno. Pre Neho nie je hriechom urobiť z prírodniny pokrm, či nápoj. Hriechom je poslúchať sata-
na, aj keď má na prvý pohľad dobré rady. Problémom je tiež, keď sa rozhodujeme na základe hladu, v čase nácviku vytrvalosti.
2. **Nenechať sa strhnúť povrchným čítaním Písma.** Božie slovo je meč (Ef 6), teda útočná zbraň v duchovnom boji. Ale zbrane treba používať s rozumom, inak ublížia. Ja som ešte bol na vojenčine. Mojou hlavnou zbraňou bolo bojové vozidlo pechoty. Dlhو nás pripravovali, aby sme s ním vedeli zaobchádzať správne. Stalo sa, že vojak nastupoval dovnútra a omylom stlačil spúšť. Vystrelil z kanóna a skoro zabil kamarátov. Diabol ponúkol Pánovi Ježišovi čriepok z Biblie: *Je napísané, že keď skočíš, Boh pošle anjelov, aby sa tvoja noha neudrela o kameň.* Bolo by to ako vystreliť z kanóna v nesprávny čas. Životu nebezpečné. Treba skú-

mať Písmo. Celé Písmo, nielen čriepky, lebo črepy porežú.

Poznáme z histórie veľa prípadov, keď ľudia zobrali pár veršov z Biblie, zamerali sa iba na ne a prinieslo to hotoú skazu. Snáď každý z nás niekedy urobil podobnú chybu. Vysvetlil si Bibliu povrchno a uškodil sebe, alebo iným.

Niektorí ľudia odmietli lekársku starostlivosť „z viery, že Boh pošle anjela, aby si neudreli nohu o kmeň“. Nepovedali to týmito slovami, ale postoj je to rovnaký. Kolík ľudia zbytočne umreli, lebo sa nedali zaočkovať?

Neukolísať sa vonkajšou zbožnosťou: Diabol nemal žiaden problém postaviť sa dokonca na vrchol Chrámu. To bol Chrám s veľkým Ch, lebo ho nariadil stavať Boh osobne. A bol jediný na svete. A predsa si diabol mohol dovoliť takúto vec. Stál na úplnom vrchu Chrámu.

3. **Nepostaviť si modlu moci a slávy.** Modly nie sú samy osebe ničím, ale kto ich uctieva, v konečnom dôsledku uctieva démonov. Diabol to vymyslel šikovne. Keď sa viac zamyslíme nad zvädzaním Evy, vlastne jej povedal: „Never až tak Bohu, ale uver mne, že máš veriť sebe.“

Postavme sa pred zrkadlo Božieho Slova a nechajme sa viesť cestou pokánia, teda zmeny mysle. Umŕtvujme telo, ako učil Luther podľa Písma, a vyhnime sa nielen uvedeným trom pokušeniam.

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že Tvoja dobrota vedie k pokánIU. Odpusť, že si ho málo vážim a málo sa z neho teším. Veď ma cestou umŕtšovania tela, nech sa zmením ja a tým sa zmení k lepšiemu svet. Amen.*

Svedectvo: Ako moje pokánie spôsobilo, že ľudia v mojom okolí začali byť lepší.

Rozhovor: Ako prežívame pokánie? Čo nás pri ňom posilňuje? Ako odolávame pokušeniu zmetať svoje hriechy pod koberec?

Podporme sa: Rozprávajme sa o svojich hriechoch a povzbudzujme ku pokánIU.

Prosme za: Justíciu, aj tú cirkevnú.

Peter Dubec

13.4.

Falošné rozpoznanie Božieho povolania

2.Mojžišova 2,11-14

V tom čase, keď Mojžiš vyrástol, vošiel k svojim bratom a videl ich bremená. Vtom spozoroval, ako istý Egyptan bije Hebrejca, jedného z jeho bratov. Poobzeral sa sem i tam, a keď videl, že tam nielo niko-ho, zabil Egyptana a zahrabal ho do piesku. Na druhý deň vyšiel, a hľa, dvaja Hebrejci sa hádali. Povedal vinníkovi: Prečo biješ svojho blížneho? Ten odpovedal: Kto ťa ustanovil za veliteľa a sudcu nad nami? Chceš aj mňa zabiť, ako si zabil Egyptana? Vtedy sa Mojžiš preľakol a povedal: Akiste vyšla vec najavo.

Určite sa to stalo aj vám: Do niečoho ste sa s vervou pustili, niečo ste chceli pre druhých urobiť a napokon sa to obrátilo proti vám!

Pamätám si, ako sme raz ako deti hráli u nás na dedine futbal. Rýchlo sme sa rozdelili na dve skupiny, no bolo chybou, že sme sa nijako neoznačili, každý si mal pamätať, s kým hrá a proti komu. Ko-

média nastala pri prvom vlastnom góle hneď na začiatku hry, keď sa mi podarilo loptu umiestniť do bránky, ktorú bránil – nebránil môj kamarát. Ja som si myslel, že je mojím súperom, a pritom on hral v našom mužstve! Tá hanba! A tie „časovačky“ od ostatných! Ten deň som si už nezahral, mohol som sa iba pozeráť.

Omnogo vážnejšie pomýlenia bývajú v skutočnom živote. Ak sa rozhodneme nesprávne a potom sa bijeme za nesprávnu stranu. Myslím napríklad na Slovákov, ktorí sa v čase vojny postavili na stranu silnejšieho v domnienke, že práve tým pomôžu svojim blízkym. Neraz siahli aj po zbrani a na nesprávnej strane tým zapreli svojich predkov či svoj národ a jeho blaho, alebo zneužili napr. protizidovské zákony a v arizácii „zákonne“ obohatili svoju rodinu na úkor ľudí, ktorým vzali všetko, napokon aj ich vlastný život. Dodnes nás pália tieto rany v našej spoločnosti, mnohokrát dosiaľ neolútované a nijako nenapravené.

A čo hovoriť o časoch socializmu, keď sa mnohí kvôli výhodám alebo kvôli pokoju, či zo strachu odovzdali do služby bezbožného režimu. Tiež si mysleli, že dobre robia, že tak musia robiť, našli si tisíc výhovoriek pred vlastným svedomím. Ale – nebolo to správne, dnes to už vedia (snáď).

Apoštol Pavel, kým nebol ešte apoštolom, ako sa len nabojoval za Božie veci! Bol presvedčený, že tým dobre robí, keď ničí tú novú židovskú nazarénsku sektu, ktorá si hovorila „kresťania“. Ani mu nenapadlo, že stojí na nesprávnej strane! Veď robil všetko pre očistenie vlastného náboženstva od toho galilejského novotárstva, ktoré sa odkiaľsi vzalo a ak by to vládcovia nechali len tak, mohlo by prerásť cez hlavu. To predsa muselo byť dobré, nie? Až

ho napokon musel zastaviť sám Pán Ježiš neďaleko sýrskeho Damasku.

Mojžiš, keď videl jednu jedinú nespravodlivosť, ktorých sa každý deň diali na tisíce, to nevydržal a rozhodol sa zasiahnuť. Faraónov dozorca nad prácami vzal bič a ako každý deň si zas a znova podal niektorého z hebrejských otrokov, ktorí boli povinní robotovaním na egyptských stavbách či poliach: *Inak sa poslušnosť tejto lenivej, menejcennej, marginalizovanej skupiny nedá udržať. Len ich tlačiť do roboty a za všetko trestať, inak ich nemožno prevychovať! Inak budú len sedieť vo svojich domoch v Góšene, mať kopy detí, rozprávať tou svojou hatlaninou, ktorej nikto nerozumie, a nikdy nebudú ničím užitoční pre vznešenú spoločnosť v Egypte. Keď žijete v Egypte, tak sa správajte egyptsky!*

Mojžiš to neuniesol – tolku neprávosť, tolko krutosti. Zasiahol. Možno nastal jeho čas, ktovie? A možno ešte nie...

Ešte 40 rokov, kým si ho Pán Boh povolá.

Vo svojej vlastnej samospravodlivosti musíme byť aj my obozretní a pozorní na Božie volanie. Aby sme si aj my pre naše prirýchle zhodnotenie situácie nestrelili gól do vlastnej brány, nebojovali proti sebe samým, nesprávali sa farizejsky – mysliať si, že práve tým dobre robíme (a Bohu slúžime). Pán Boh si nás povoláva v pravý čas, vystrojuje nás Svojimi talentami a keď treba, obdarúva aj Svojimi darmi. My vtedy poďme, stojme na správnej – Božej strane a konajme poslanie, do akého nás skutočne On povoláva!

Luboslav Beňo

Modlitba: *Ďakujem, Bože, za Tvoje povolanie do služby a duchovného zápasu. Odpusť, že ho často pochopím zle a urobím*

škodu. Ďakujem za Tvoju trpezlivosť, ako ma postupne vychovávaš, aby som nakoniec vykonal, čo sa Ti páči. Amen.

Svedectvo: Ako som vnímal túžbu niečo konať a po nesprávnych pokusoch som presne pochopil, kde ma Boh chce mať.

Rozhovor: Ako nás Boh povoláva? Podľa čoho to zistíme?

Podporme sa: V rozpoznávaní Božieho povolania.

Prosme za: Vedenie Cirkvi, hlavne presbyterov, ale aj každého člena, aby sme jasne vnímali Božie povolanie a správne ho plnili.

20.4.

Ako Boh povoláva do zápasu?

Sudcov 6,12

Anjel Hospodinov sa mu zjavil a povedal: Hospodin je s tebou, silný hrdina!

Povedz: so mnou to skončí!!!

Midjánci kvôli neposlušnosti Izraela sužovali Izrael, pretože Boží ľud opäť zašiel tak ďaleko, že uctieval pohanských bohov a pohanské symboly – niečo, čo mali dávno zničiť. Opäť raz musíme konštatovať, že ľudské srdce je zradné a klamné, kto sa v ňom vyzná? Je nebezpečné, ak ho nedáme do Božieho vlastníctva, príľahko nás zradí, veľmi rýchlo začne slúžiť iným bohom, inému duchu. A k pravému Bohu volá, až keď je už neskoro, keď všetko to ľudské, na čo sa spoľiehame, zlyhá.

Nie sme o nič lepší než títo starí Izraelci. „*Takto Midjánci veľmi ožobrácili Izrael. Vtedy Izraelci volali k Hospodinovi o pomoc*“ (Sud 6,6).

Čo všetko sužuje – ožobračuje nás? Pri ktorých veciach v živote vnímame, že nejdú správnym smerom, že sa tam nič nedeje, že v tom nevidíme Božiu ruku a Božie konanie? Že sme tam ožobračovaní a nemali by sme byť.

Boh niekedy takéto okolnosti v našich životoch dopustí, aby sme sa spamätali a činili pokánie. Aby sme sa naučili počítať s Ním ako s prvou možnosťou vo všetkom, a nie len ako so „záchranou“ brzdou.

Presne ako dnes spomínaný Izraelský národ.

Boh si vybral muža menom Gideon: „*Hospodinov anjel prišiel a v Ofre si sadol pod dub, ktorý patrilo Abíezerovcovi Joášovi. Jeho syn Gideon práve mlátil pšenicu v lisovni, aby ju zachránil pred Midjáncami. Hospodinov anjel sa mu zjavil a oslovil ho: „Hospodin s tebou, odvážny hrdina!*“ (Sud 6,11-12)

Ako reagoval Gideon?

1. **Hneď sa začal sťažovať:** „*Ach, môj pane, prečo nás toto všetko postihlo, ak je Hospodin s nami? Kde sú všetky Jeho predivné skutky, o ktorých nám rozprávali otcovia, keď hovorili: Hospodin nás vyviedol z Egypta. Teraz nás Hospodin zavrhol a vydal Midjáncom do rúk.*“
2. **Absolútne sa podceňoval, bol ubitý na duchu:** „*Ach, Pane, čím mám vyslobodiť Izrael? Hľa, môj rod je najchatrnejší v Menašsem a ja som najmladší v dome môjho otca.*“

Gideon potom dostal od Hospodina znamenie, a síce jedlo, ktoré priniesol Hospodinovmu anjelovi ako dar, po dotyku Božou palicou zhorelo ako spaľovaná obeť.

Aké znamenie, že Boh je s tebou, potrebuješ vo svojom živote ty? Boh nám

predsa dal to najväčšie znamenie: Svojho Syna Pána Ježiša. „*Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal Ho za nás všetkých, ako by nám nedaroval s Ním všetko?*“ (Rim 8,32).

Skôr ale, než mohol byť Gideon použitý na Božie dielo, na oslobodenie svojho ľudu spod otroctva a okupácie a na zničenie Mídjánskeho vojska, skôr, ako to ale mohol urobiť, **POTREBOVAL SA VYSPORIADAŤ S URČITÝMI SILAMI V GIDEONOVEJ RODINE** – v prvom rade s oltárom, ktorý jeho otec postavil falošnému bohu Baalovi.

Tento oltár bol v rodine celé roky. Boh preto povedal: „*zbúraj Baalov oltár, ktorý patrí tvojmu otcovi, a ašéru, ktorá je pri ňom, vytni! A z poukladaných kameňov postav oltár Hospodinovi, svojmu Bohu.*“ Viete, čo sa stalo, keď to Gideon urobil potajomky v noci – lebo sa bál? Chceli ho za to zabiť. Izraelci – za to, že zbúral oltár falošnému bohu, démonovi. Prečo?

Lebo ľudia si veľmi rýchlo a ľahko zamenia predmety a osoby uctievania. Baal bol západosemitský boh búrky, najdôležitejšie božstvo kanaánskeho panteónu. Jeho meno znamenalo – pán, vlastník, manžel. Možno preto si ho Izraelci, keď už boli v Kanaáne, tak často zamieňali s Hospodinom, pretože Jahve bol Pánom a manželom Izraela, preto ho vo všetkej nevinnosti nazývali Baalom. Aby k tejto zámene nedochádzalo, dal Hospodin taký jasný a tvrdý príkaz, že všetky oltáre a sochy musia byť zničené. Vedel, aké sú pre ľudí zradné.

Pochop: skôr, než si ťa Boh mocou Ducha Svätého môže použiť na veľké dielo (na evanjelium, na to, aby v tvojom živote a okolí mnohí uverili a našli spasenie a slobodu v Kristovi), musíš

zo svojho života odstrániť falošné oltáre. Ktoré to sú, to ti povie Duch Svätý, ale počúvaj Jeho hlas, oddeľ si čas, lebo je to životne dôležité.

Súčasťou histórie tvojej rodiny možno boli také veci ako zlosť, závislosť, zneužívanie, duševné problémy, liečiteľstvo, veštenie, či iné okultné praktiky – v tvojom živote a v tvojej rodine ale nemusia byť.

Kolkí z nás máme pocit menejcennosti, sme ubití na duši, vo vnútri sme porazení, kolkí sme plní strachu a obáv? Ako je to možné, keď máme kríž a dokonalé obmytie hriechov a vín? **Veríme lži a stojíme pred nesprávnym oltárom. Pokojne môže mať podobu kostola, kríža, ale je bez moci a bez účinku.**

Boh nielenže uzdraví zranenia tvojho srdca, ale použije si ťa aj k uzdraveniu srdca zranení tvojich detí a tvojej rodiny. Nečistoty nahromadené za celé pokolenia môžu skončiť tu a teraz. Nemusíš svojim deťom dať to, čo ti odkázali predkovia. Vynes to na svetlo a predlož pred Hospodina. Odhalenie vedie k uzdraveniu. Potrebujeme premeniť zmýšľanie a potrebujeme aj odvahu si priznať veci a vyznať ich. Chce to všetko čas a vieru – ale máme prístup k tomu najlepšiemu zdroju – Pánovi Ježišovi Kristovi: „*Podťe ku Mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, Ja vám dám odpočinutie...*“

Gideon dostal jasný príkaz: „zbúraj Baalov oltár“.

Aj ty a ja máme od Pána jasný príkaz – 1. Božie prikázanie: **Ja som Hospodin, to je Moje meno; Svoju slávu inému nedám, ani Svoju chválu modlám**“ (Iz 42,8).

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujem, Bože, že nenávidíš zlo a chceš, aby sme proti nemu bojovali. Odpusť, že nie vždy prijímam Tvoje*

povolanie do tohto zápasu. Veď ma Tvojím Duchom, nech nezlyhám a zažijem Tvoje veľké víťazstvá. Amen.

Svedectvo: Ako ma Boh oslobodil.

Rozhovor: Prečo treba bojovať s modlami?

Podporme sa: Spoločnými modlitbami za duchovné víťazstvá v našich životoch.

Prosme za: Modlitebníkov – ľudí povoláných zápasiť na duchovnom poli.

27.4.

Božie kráľovstvo nespočíva v reči, ale v moci

1 Korintským 4,20

...lebo kráľovstvo Božie nie je v reči, ale v moci.

Sme ochotní si priznať, že naša cirkev je do veľkej miery bezmocná? To nemá byť kritika pre kritiku a „zhadzovačné“ slová na adresu cirkvi. V žiadnom prípade! Keď píšem tieto slová, modlím sa a premýšľam, mám veľkú bolesť. Ako rád by som sa dozvedel, ako Duch Svätý mocne pôsobí v našich zboroch, na bohoslužbách, ako prichádzajú noví ľudia, ktorí odovzdávajú život Pánovi Ježišovi, robia pokánie a žijú nový, Duchom Svätým naplnený život. Túžim vidieť, ako vznikajú nové skupinky, kde vychovávame z ľudí učeníkov a nasledovníkov, nie len poslucháčov a cirkevníkov bez ovocia, bez moci – v zajatí náboženstva.

Veď premýšľajme: Drvivá väčšina veriacich v našich chrámoch počula už doslova stovky či tisícky kázni. Aké ovocie toho obrovského množstva slov vidíme? Krásne reči, ale mŕtvu literu? Alebo hor-

livé, Duchom Svätým a ohňom naplnené Božie slovo? A ako k tomu pristupujeme my, kazatelia? S akou vierou, očakávaním, horlivosťou? Alebo o nás platí nepríjemný výrok L. Ravenhilla: „*Máme mŕtvych kazateľov s mŕtvym srdcom, ktorí kážu mŕtve kázne.*“ Tvrde slová! Skôr ale, ako ich odsúdime a pohoršíme sa, pozrime sa do seba a hlavne na svoju službu a nám zverené zbory a Boží ľud. Lebo za to všetko sa raz budeme pred Pánom zodpovedať. A súd nad nami bude ťažší (Jak 3,1).

Preto je na mieste otázka, či naozaj chceme zažiť Božiu moc v praxi – v našich zboroch, bohoslužbách, životoch. Či sme na to pripravení, otvorení a ochotní sa za to so všetkou vážnosťou modliť. Za Božiu moc, ktorá by sa prejavila tak, ako rozhodne Boh. Za vyliatie Ducha Svätého podľa Jeho pravidiel, a nie podľa nášho liturgického poriadku a noriem. Sme ochotní pripustiť aj „Boží neporiadok“, ktorý by nás vyrušil, vykoľajil zo zabehaných rituálov, ak to prinesie obživenie, prebudenie, pokánie, zázraky a moc Božiu? Tak ako učeníci na Letnice, kde nastal taký „rámus“, ako zvuk vetra, že sa „*zbehlo mnoho ľudí*“, aby zistili, čo sa to deje. A to boli všetci, vrátane učeníkov, viac-menej konzervatívni židia, s prísnyimi pravidlami a zákonmi. Ale boli otvorení pre Božie konanie. Sme ochotní to tiež risknúť? Alebo si vystačíme s tým, čo máme? Dokedy? Kým o 10-20 rokov nezavrieme, či nezlúčime desiatky zborov, lebo tam už všetci vymrú, alebo nebude mať kto slúžiť? Ako dlho sa chceme ešte klamať?

Takže, ako by sa mala prejavovať moc Božia aj dnes? Mala by sa vôbec prejavovať? Je ešte relevantné ju očakávať tak, ako to čítame v Skutkoch apoštolov či

v listoch? Je to veľmi vážna otázka, lebo jednoducho povedané, stane sa nám „**podľa našej viery**“.

Apoštol Pavol jasne napísal, že „**kráľovstvo Božie nie je v reči, ale v moci**“. A o pár kapitol skôr píše vo veľmi podobnom duchu: „**lebo som si umienil, že medzi vami nebudem vedieť nič iné, jedine Ježiša Krista, a to toho ukrižovaného. A ja som bol u vás i slabý i bojzlivý a veľmi prestrašený, moja reč a moja kázeň nebola v presvedčivých slovách múdrosti, ale v dokazovaní Ducha a moci, aby sa vaša viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci**“ (1Kor 2,2-5). Žiadne hromadenie rečí a slov bez moci. Božia moc sa MUSÍ prejavovať, musí byť zjavná a viditeľná. Inak bude viera ľudí iba intelektuálna, rozumová, doslova démonická.

Ako by sa mala prakticky preukazovať moc Božia? Tu je niekoľko poznávacích znamení:

V usvedčovaní Duchom Svätým z hriechu, spravodlivosti a súdu. A tiež v svedectve, ktoré Duch Svätý vydáva o spásnej moci vzkrieseného Krista.

V moci premieňať životy.

V moci k tomu, aby sa v živote veriaceho prakticky a účinne prejavovala svätosť.

V tom, že sa dejú znamenia a zázraky, ľudia sú uzdravovaní.

Že sú vyhánaní démoni, ľudia zažívajú slobodu od útlaku diabla a zlých mocností.

Pamätajme, že Ježiš nikdy ani náznakom ani priamym vyhlásením neučil, že by po Jeho odchode táto moc zmizla zo sveta. Vo Svojom poslednom prikázaní učeníkom vyhlásil: „**Daná je Mi všetka moc na nebi a na zemi. Chodte teda,**

činite Mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhla, Ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta. Amen“ (Mat 28,18-20). Ježiš vložil do cirkvi dary, aby **Svojich vyvolených dokonale pripravil k dielu služby; k budovaniu** (vzdelávaniu) **tela Kristovho** (Jeho cirkvi) (Ef 4,12). Tieto dary umožňujú všetky mocné a veľké veci, ktoré Ježiš robil, keď bol v tele – pozri 1Kor 12,7-11.

Prečo je teda tak málo Božej moci viditeľnej v našich zboroch? Určite nechcem generalizovať, to v žiadnom prípade, vďaka Pánovi za mnoho života v mnohých zboroch. Ale premýšľajme:

Keď sa chceme podobať Pánovi Ježišovi v Jeho moci, musíme sa Mu podobať aj v Jeho svätosti, posvätení, pokore a súcite. Musíme sa Mu podobať v Jeho modlitbe a vzťahu s Otcom. Musíme sa Mu podobať vo viere. Musíme sa Mu podobať v pôste a sebazaprení. Keby bolo možné podobať sa Ježišovi v moci bez ceny, ktorú On platil, potom by mohol byť služobník nad svojho Pána. No my sme až pričasto neochotní žiť podľa pravidiel Písma a pravidiel Pána Ježiša. Nie sme ochotní zaplatiť cenu za nasledovanie, čo neraz zahŕňa sebazaprenie, odriekanie, nesenie kríža, prenasledovanie, a hlavne znenávidenie hriechu, vedomé oddeľovanie sa od zlého. Mali by sme urobiť všetko preto, aby sme mali Božiu moc, slúžili v moci Ducha Svätého v pokore, bázni, poslušnosti, závislosti, ale s radosťou a autoritou. Hľadajme Pána Ježiša celým srdcom a budme otvorení Duchu Svätému, Jeho vanutiu. Risknime to, bude to stáť za to – ale podľa Jeho pravidiel.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za Tvoju moc. Ďakujeme, že nie si vymyslená bájka, plané reči, ale naozaj meníš životy. Odpusť, že niekedy na Teba zabúdam a málo sa spolieham na Tvoju moc v živote. Posilňuj ma na vnútornom človeku a veď cestou pokory, nech zažívam Tvoje veľké veci. Amen.*

Svedectvo: Ako som zažil/a Božiu moc, ktorá sa v slabosti dokonáva.

Rozhovor: Ako sa prejavuje Božia moc? Veľkými zázrakmi, alebo jemnými natuknutiami v duši? Alebo všetkým?

Podporme sa: Modlitbami za veci, v ktorých potrebujeme zažívať Božiu moc.

Prosme za: Armádu, políciu a iné silové zložky a služobníkov medzi nimi.

4.5.

Modlime sa za vládu

1. Timoteovi 2,1-4

Predovšetkým teda napomínam, aby sa konali prosby, modlitby, príhovory a ďakovania za všetkých ľudí, za kráľov a za všetkých vysoko postavených, aby sme tichým a pokojným životom žili v úplnej pobožnosti a statočnosti. Toto je dobré a príjemné pred naším Spasiteľom Bohom, ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a poznali pravdu.

Vox populus – vox Dei. Zaiste už každý počul tento latinský výraz, ktorý sa zvykne spomínať najmä po voľbách. V preklade znamená: hlas ľudu – hlas Boží. Samotné spojenie má trochu pohnutú históriu a snaží sa nám nahovoriť, že ak niekto získa v demokratických voľbách

väčšinu, že tým ho potvrdil sám Pán Boh. Lenže pri tom všetkom, čoho býva pred voľbami svedkami, pri všetkých tých špinavých hrách, neraz kupovaní hlasov, aj manipuláciou pri sčítaní, len ťažko môžeme prijať, že toto je Božie konanie a výsledok volieb je podľa Božej vôle. Robiť Pána Boha zodpovedným za to, že On v Jeho moci nezasiahol a nedal, aby sa politickými vodcami stali naozaj zodpovední ľudia, ktorým skutočne záleží na blahu krajiny a nie iba na vlastnej moci a svojom preplnenom vrecku, to by bolo nanajvýš trúfalosťou. Hlas ľudu je hlasom ľudí, ich rozhodnutím, spoločným výsledkom mnohých síl pôsobiacich v spoločnosti.

Preto sa môže veľmi ľahko stať, že s aktuálnou vládou nijako nesúhlasíme, respektíve pri voľbách si nevieme vyvoliť zo žiadnych ponúknutých politických strán. A tak sme nespokojní a nič sa nám nepáči.

A teraz si predstavme, aké je to žiť na takých okupovaných územiach, kde vám vládcov dosadia a nanútiť a vy s tým nemôžete nič urobiť! Chceme povedať, že moc okupantov, ktorí nám zaberajú naše majetky zdedené po otcoch a ktorí sa nezdráhajú vziať život tým, ktorí sa im starajú na odpor, že to je z Božej vôle?

Poznáme takú výnimku v dejinách, keď do Palestíny prišla cudzia moc z Babilonu a Pán Boh o nej vyhlásil, že prišla z Jeho svätej vôle. Ale to ju predtým doprevádzali mnohé prorocktva skutočných, Božích prorokov!

Moc okupantov, akých zažívali na vlastnej koži súčasníci apoštola Pavla, prinášala so sebou pohanstvo, ničila náboženstvo, potláčala Boží vyvolený ľud. Nik si neželal cudzích, rímskych vládcov, ktorí spravidla pohrdali všetkým, čo je

nerímske, čo je napríklad židovské, alebo neskôr kresťanské. Možno sa sem-tam objavil niekto, kto sa aj týchto nepriateľov snažil obhajovať a snažil sa nájsť formu spolupráce s nimi (napríklad s dukajmi v dobe Novej zmluvy), všeobecne však nepriateľský, pohanský Rím nebol nijako považovaný za Boží.

Čo s takým vedením, s takou politikou, ako sa voči nej stavať? Postaviť sa v plnom nasadení, horlivo, zelótsky proti a nijako neakceptovať, čo sa deje? Byť neustálym buričom? Áno, ak treba, tak aj, prečo nie? Máme mať predsa svoj názor a postoj.

To však nemá nič spoločné s tým, že by vláda, s ktorou možno aj nesúhlasíme, nemala byť zahrnutá do našich modlitieb. Apoštol v radách svojmu duchovnému dieťaťu Timoteovi káže (napomína), aby sa diali modlitby za kráľov a všetkých vysoko postavených. Pretože aj zlá vláda je vládou, ktorá bdie (mala by bdieť) nad chodom verejného života. Ak aj prípadne s ňou nesúhlasíme, aj tak jej v našich modlitbách máme ako kresťania žehnať. Veď Pán Boh chce, aby boli všetci ľudia spasení a naše žehnanie je silným svedectvom.

Modlime sa za dobrú, múdru, na potreby ľudí citlivú vládu, aby spoločnosť mohla žiť **„tichým a pokojným životom v úplnej pobožnosti a statočnosti“**.

Luboslav Beňo

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za vládu. Že máme organizovanú spoločnosť a môžeme pracovať jedni pre druhých. Odpusť, že vláde málo žehnám a viac kritizujem. Daj mi vieru, nech zápasím na modlitbách, aby ľudia na čele krajiny zažili všetko dobré duchovné požehnanie, čo Boh dáva. Amen.*

Svedectvo: Ako sa mi zmenil život, keď som sa zbavil reptania a začal sa radšej modliť za vládu.

Rozhovor: Načo je dobré reptat a viesť depresívne reči o vláde, keď sa môžeme modliť?

Zjednotíme sa: Pri modlitbách za vládu.

Prosme za: Všetkých, čo majú zodpovednosť za túto krajinu.

11.5.

Posilňujte sa v Pánovi a v sile Jeho moci

Efezským 6,10

Slovo o kríži je totiž bláznovstvom tým, čo hynú, ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou (1Kor 1,18).

Tu by moja úvaha mohla aj končiť. V tom verši je všetko povedané. Kde hľadať Božiu moc? Aj farizeji si často nad tým lámali svoje hlavy, veď všetko vedeli o Bohu, a predsa im niečo chýbalo. Prišiel narušiteľ ich náboženstva, Pán Ježiš, ktorý prevracal nielen stoly v chráme, ale hlavne životy hriešnikov. Farizeji pokúšali Pána Ježiša otázkami o Jeho moci, ale On im vždy vedel múdro odpovedať: **„Ak Mi vy neviete povedať, akou mocou pôsobil Ján Krstiteľ, tak ani Ja vám nepoviem, akou mocou robím to, čo robím“** (Mt 21,23-27).

A teraz sa znovu vrátíme ku krížu. Na ňom Pán Ježiš dokončil Svoje dielo spasenia hriešnika. V potupe, bolesti, výsmechu... Všetko niesol na Svojom tele, aby zachránil strateného človeka. Ak prijímame tento Jeho kríž, znamená

to, že počítame so všetkým, čo nám ponúka: bolesť, trápenie, starosti, choroby, nepochopenie, odmietnutie i výsmech. Mnohí kresťania by chceli Pána Ježiša iba preto, aby sa im v živote dobre darilo, každý ich miloval, mali dostatok požehnaní. A pritom míňajú svoj cieľ. Požehnanie nespočíva v tom, že som bohatý, zdravý a ľuďmi prijímaný, ale to, že môžem osobne poznať Pána Ježiša a kráčať s Ním po úzkej ceste. Toto prináša so sebou aj dosť prekážok a situácií, ktoré nie sú vždy najmilšie. Ale keď vieme, Komu patríme, nemusíme sa ničoho obávať. Veď nám to aj zaslúbil: „**Ajhľa, Ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta**“ (Mt 28,20b). Toto zaslúbenie patrí každému, kto sa vydal na cestu s Ním. Keď sa staneme Jeho nasledovníkmi, mali by sme mať aj Jeho moc. Odkiaľ ju vziať? Prví učeníci dostali napomenutie: „**A hľa, posielam na vás zaslúbenie Otcovo. Vy však zostanete v meste, dokiaľ nebudete vystrojení mocou z výsosti**“ (Lk 24,49). Toto je ozajstné tajomstvo pravého učeníka. Nič nekonať z vlastnej sily, presvedčenia či vôle bez toho, aby to bolo premodlené. Často je pre nás ťažké čakať. A pritom iba to je správna cesta: čakať na Božie vedenie a moc. Bez nej budeme len unavení, zraňovaní a často sklamaní. Čakať vždy na správny Boží čas, v pokore a poslušnosti. Tak by mal žiť pravý učeník. Učme sa to každý deň. Na modlitbách, pri čítaní Božieho Slova a v spoločenstve veriacich. Čakajme vždy na hlas nášho Majstra, a tak budeme ako radostní pracovníci na Božej vinici konať Jeho vôľu.

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Pane Ježišu, že si nás vystrojil mocou z výsosti. Daj nám poslušné srdcia, aby sme počuli*

Tvoj hlas a konali vždy podľa Neho. Pomôž nám v našich slabostiach a veď nás Duchom Svätým, aby sme Ťa vždy viac a viac poznali i milovali. Chceme Ti byť poslušní, tak nám v tom pomáhaj, aby sme nič nekonali z vlastnej sily, ale spoliehali sa na Tvoju moc. Amen.

Prosme o to, aby v nás bolo viac Božej moci než ľudskej, aby sme boli verní nasledovníci a učeníci Pána Ježiša. Prosme aj za všetkých, ktorí slúžia v cirkvi, aby hľadali vždy Božiu moc a vôľu vo svojej službe.

Rozhovor: Ako chápeme slová apoštola Pavla – 2Kor 12,9.

Alica Pipperová

18.5.

Modlime sa za ďalších služobníkov

Matúš 9,37-38

*Vtedy povedal učeníkom: **Žatvy je síce mnoho, ale pracovníkov málo, preto proste Pána žatvy, aby vyslal pracovníkov na Svoju žatvu.***

Náš Pán Ježiš iste **chce, aby všetci ľudia boli spasení a poznali pravdu** (1Tim 2,4). Všade okolo nás je ale plno ľudí, ktorí ešte neuverili v Božiu milosť a v zástupnú obeť Pána Ježiša – takže ešte nie sú kresťanmi v pravom zmysle slova. Ak nie sme vlažní a ľahostajní, tak rozumieme, že v tom toľkí ešte potrebujú pomôcť, aby boli zachránení pre večný život. Takže je plná pravda, že: **Žatvy je mnoho...**

Aj keby sme im všetci veriaci horlivo slúžili evanjeliom – zdieľali sa s nimi s tou najlepšou správou o Božej láske – sotva by nás na túto veľkú úlohu bolo dosť. Takže iste platí aj to druhé: **Pracovníkov je málo.**

Ak to teda sami nezvládneme, tak Ho prosme, aby pridal tých, ktorí budú ochotní niesť evanjelium do svojho okolia. Veď nás ku tomu aj On sám jasne povzbudzuje: **Preto proste Pána žatvy, aby vyslal pracovníkov na Svoju žatvu!**

Keď nás ku tomu On sám povzbudzuje, tak Mu môžeme veriť, že nás veľmi rád aj vypočuje.

Musím sa ale s hanbou priznať, že ja Ho o toto prosím primálo. A obávam sa, že v tom žiaľ nie som sám.

Nechajme sa povzbudiť vierou Hudsona Taylora – zakladateľa Vnútročínskej misie (China-Inland-Mission – CIM). Keď si uvedomil, že sám to tolkým miliónom iste nestihne povedať, tak sa začal modliť za viacerých misionárov a pozýval ich, aby prišli s ním do Číny. Nemohol im sľúbiť, že by sa tam o nich vedel postarať, ale pozýval ich, aby (ako on) dôverovali len Bohu, že sa On tam postará o všetky ich potreby. Keď už mal okolo 100 takých misionárov, tak začal Pána prosiť o ďalších 700. Ku týmto jeho modlitbám pozval aj viacerých, aby spolu Pána prosili aj s pôstom. Ku koncu života H. Taylora (1905) pracovalo v Číne v rámci jeho misijnej organizácie CIM 849 misionárov, ktorí vychovali ďalších 700 domácich misionárov a pri vyše 120 misijných stanicách vznikla cirkev, ktorá mala vtedy už okolo 125 000 veriacich členov. Taylor sa pri svojich modlitbách spoliehal na slovo Pána Ježiša (Ján 14,13): **čokoľvek budete prosiť v Mojom mene, učiním to, aby Otec bol oslávený v Synovi.**

Pán sa iste rád prizná aj ku našim modlitbám o viac pracovníkov – veď sú podľa Jeho vôle.

Miki Lipták

Modlitba: *Ďakujeme, Pane žatvy, že rád vysieľaš pracovníkov, lebo Ti záleží na úrode. Daj nám srdcia, aby sme vníma-*

li Tvoje volanie a išli tam, kam Ty chceš. Pridávaj ďalších a ďalších. Amen.

Svedectvo: Ako ma Boh povolal a dal mi silu, kde mi chýbala, a tiež múdrosť, ktorej mi bolo treba viac.

Rozhovor: Ako motivovať ľudí, aby sa nechali povolať k službe?

Podporme sa: Hľadajme navzájom, kto má aké obdarovania, a povzbudzujme sa k službe.

Prosme za: Diakoniu a iné služby ľuďom, čo potrebujú viac.

25.5.

Baránkova krv, naše svedectvo a nemilovať život

Zjavenie 12,11

Oni však zvíťazili nad ním krvou Baránkovou a slovom svojho svedectva a nemilovali svoj život až do smrti.

Krv Baránkova je večná. Nestratí sa z nej nič. Nestratí moc. Ale čo my? Sme schopní zvíťaziť Ňou? Sme na to pripravení? Rozumieme tomu vôbec?

A čo naše svedectvo? Čo môžeme povedať o Bohu, ktorého zažívame? Vieme tým osloviť ľudí vo svojej blízkosti?

A okolo čoho sa vlastne točíme? O čom sú naše modlitby? *Bože, uzdrav ma, daj mi dobré zamestnanie, daj mi pokojný život...?* Samozrejme, môžeme prosiť aj takto, ale nie na prvom mieste. Sme na bojisku a Pán nás vyslal, aby sme „nemilovali život až na smrť“. Očakáva od nás hlavne prosby:

Staň sa vôľa Tvoja. Teda nie moja.

Príď kráľovstvo Tvoje. A to neprichádza bez boja. Pán Ježiš si veľa vytrpel, aby mu otvoril cestu. V pôstoch, pokúšaniach, zradách musel odolať diablovej

a jeho armáde. Musel vyháňať démonov, aby nekralovali v dušiach ľudí.

Potom môžeme pridať aj „**chlieb náš každodenný daj nám dnes**“. K tomu patrí aj to zdravie, zamestnanie a ďalšie veci všedného dňa.

Kedy zachováme správne poradie? Keď prvé časti Modlitby Pánovej berieme naozaj vážne a nie vlašne. Keď nie sme pokrytci, ktorí v kostole sľúbia, že chcú Božiu vôľu, ale v živote idú po svojom. Pán naozaj dáva ten každodenný chlieb vo všetkých oblastiach života. No a potom budeme mať úžasné svedectvo, čo osloví okolie.

Baránkova krv prináša zmierenie s Bohom, a teda aj medzi nami. Baránkova krv prináša do nášho života pokoj. Prestávame sa pachtieť za vecami tohto sveta, lebo vieme, že nebo je pre nás otvorené. To poznačí aj naše vzťahy, ktoré trpia, kým nemáme hlboké a jasné zmierenie s Bohom, ktoré preniká celou bytosťou.

Bez tohto zmierenia budeme vždy milovať svoj pozemský život. Nechajme sa inšpirovať Mojžišom:

Pohanenie Kristovo pokladal za väčšie bohatstvo než egyptské poklady. Lebo mal pred očami odmenu (Žid 11,26).

Prajem nám všetkým, aby sme v plnosti prežili Krista. V Jeho láske, milosti, dobrote, daroch, ale aj pohanení, či kríži. V tom kríži, kde preliat krv za hriešnych. Aj za tých hriešnych, čo nám lezú na nervy, aj za nás...

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si nás vyvolil víťaziť. Ďakujeme, že si nás na to vystrojil. Odpusť, že málo žijeme, čo od nás potrebuješ. Daruj nám myseľ Kristovu, nech Ťa nasledujeme. Amen.*

Svedectvo: Ako Boh priniesol víťazstvo do môjho života, keď videl moju ochotu obetovať sa.

Rozhovor: Záleží nám na víťazstve nad zlom natoľko, že by sme za to položili život?

Podporme sa: V živote kríža. Nie v zmysle úslovia – nesiem kríž, keď som chorý, ale v zmysle biblickom – zomrieť za Evanjelium, odpustenie pre zlých.

Prosme za: Evanjelizátorov, nech ich Boh chráni, posilňuje a pridáva služobníkov.

Peter Dubec

1.6.

Vítazom je Ježiš

Kolosenským 2,15

Na Ňom odzbrojil kniežatstvá a moci a vystavil ich verejne posmechu, triumfujúc nad nimi.

Ako by sme ohodnotili spôsob života, ktorým dnes ľudia žijú, hodnoty, ktoré preferujú? Biblia to pomenúva veľmi jednoducho: „**Medzi nimi sme aj my všetci žili kedysi podľa žiadostí svojho tela, vykonávali vôľu tela a myšlienok a boli sme od prírody deťmi hnevu ako aj ostatní**“ (Ef 2,3).

„**Lebo aj my sme boli kedysi nerozumní [a] neposlušní; blúdili sme a slúžili žiadostiam a rozličným rozkošiam, trávili sme život v zlobe a v závidosti; boli sme nenávidení a navzájom sme sa nenávideli**“ (Tit 3,3) – nemusíme s tým samozrejme súhlasiť, ale realita nepustí, stačí sa pozrieť okolo seba a chodiť s otvorenými očami.

Pavel tiež zdôrazňuje, že „**sme boli zavretí pod dozorom zákona**...“ (Gal 3,23). „**Dlžobný úpis, ktorý s predpismi (zákona) proti nám bol a nám prekážal**“ (Kol 2,14).

Nemali sme na výber – boli sme otroci, točili sme sa dookola vo svojich problémoch, v zraneniach, v strachoch, v neistote z budúcnosti... v dese zo smrti...

Križ všetko zmenil: „**chrámová opona sa roztrhla**“, miesto, kam mal prístup iba veľkňaz raz v roku, po zložitej procedúre úkonov a predpisov, ktoré musel dodržať, aby obetoval za hriechy ľudu – to miesto sa stalo zrazu otvoreným – skrze Obhajcu nás všetkých.

Vieš si predstaviť, že máš právo byť slobodný, voľný, s nesmiernym pokojom v srdci, že nech sa čokoľvek v živote stane, nie si hračkou prírody, osudu, ani druhých ľudí, pretože nad tebou bdie tvoj Boh, ktorý sa zrazu stal твоjím Otcom, a nič na svete to už nemôže zmeniť.

On je ten, kto urobil prvý krok, aby takýto vzťah mohol vzniknúť:

„dlžobný úpis, ktorý s predpismi (zákona) proti nám bol a nám prekázal, vymazal a odstránil, pribijúc ho na kríž“.

Neznamená to, že sme dokonalí roboti, bezhriešni ľudia, ktorí už nikdy neurobia chybu. Stále máme čas od času sklony k hriechu, veľa vecí nám nevyjde, urobíme nesprávne rozhodnutia, s následkami ktorých musíme žiť, ťažko sa nám niekedy odpúšťa. Rozdiel je však v tom, že predtým, než bolo za naše hriechy zaplatené, boli sme otrokmi svojej vlastnej prirodzenosti a nemohli sme robiť ináč. **Teraz však bola moc hriechu zlomená a my sa môžeme slobodne rozhodnúť, aby sme žili pre Krista.**

Zrazu máme na výber – „**Je dokonané!**“

„Na ňom odzbrojil kniežatstvá a mocnosti a vystavil ich verejne posmechu, triumfujúc nad nimi.“

Ježiš Kristus triumfoval nad všetkými mocnosťami zla a satanskou mocou Svo-

jou smrťou na kríži. Všetko bolo zaplatené – všetko: niekedy by sme sa mali zastaviť a v tichosti premýšľať nad týmito Božími absolútnymi výrokmi – **všetko a nič**. Lebo si priznajme, že o nich neraz pochybujeme a žijeme tak, ako keby sme k Božiemu dokonalému dielu ešte niečo potrebovali pridať a vylepšiť ho. Je to do veľkej miery spôsobené aj tým, že Boží nepriateľ – diabol robí všetko preto, aby nám tieto dokonalé a absolútne Božie pravdy spochybnil a tým našu vieru znefunkčnil. Vždy pamätajte, že: **„náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám a mocnostiam, proti pánom sveta tejto temnosti, proti zlým duchom v nebesiach“** (Ef 6,12).

Toto je realita, ktorej nie je možné sa vyhnúť. Kým sme na svete, sme v duchovnom boji, kým sme na svete, sme povinní niesť evanjelium do sveta, ktorý je zatiaľ v moci diabla. Vždy majme na pamäti aj v mysli – že Pán Ježiš už zvíťazil, a my ideme v moci kríža a sile vzkriesenia:

„My však hlásame Krista ukrižovaného — pre Židov síce pohoršenie a pre pohanov bláznovstvo, ale pre povolaných, tak Židov, ako aj Grékov, Krista, Božiu moc a Božiu múdrosť. Božie bláznovstvo je totiž múdrejšie ako ľudia a Božia slabosť silnejšia ako ľudia“ (1Kor 1,23-25).

„[Ježiš] nikdy nenapísal knihu... Nikdy nevlastnil dom... Nikdy neprešiel viac ako 250 km z miesta, kde sa narodil... A hoci bol ešte len mladým mužom, vlna odporu sa dvihla proti Nemu... Bol pribitý na kríž... Keď na ňom zomrel, sňali Ho dolu a pochovali v zapožičanom hrobe... Dvadsať storočí prišlo a odišlo a On je dnes centrálnou postavou ľudského rodu... Asi nepreženiem, keď poviem, že všetky armády, aké kedy kráčali a bojovali na povrchu

zemskom, nezanechali taký vplyv na svet, ako tento jednoduchý Žid – Ježiš.

Čo som urobil pre Krista? Čo robím pre Krista? Čo by som mal robiť pre Krista? Nie je možné, aby sme sa my ponorili do Krista hlbšie, než sa On môže – ak Mu to umožníme – ponoriť do nás“ (Charles Spurgeon).

Stanislav Kocka

Modlitba: Ďakujeme za Pána Ježiša, za tento dokonalý dar. Cennejší než čokoľvek. Odpusť, Bože, že si ho tak málo vážim. Nech Svätý Duch rozlieva lásku k Nemu v mojom srdci viac a viac. Amen.

Svedectvo: Ako ma Ježiš oslobodil.

Rozhovor: Čo znamená, že Ježiš je víťaz? Máme byť pasívni, alebo chce víťaziť skrze nás?

Podporme sa: V poznávaní Ježiša osobne, nech Mu dávame priestor v živote.

Prosme za: Cirkev, aby zažívala Kristove víťazstvá.

8.6.

Víťazstvo Kristovo v nás je naším pokojom!

Ján 16,33

Na svete máte súženie, ale dúfajte, Ja som premohol svet!

„Celá hlava je nemocná a celé srdce je choré“ (Iz 1,5).

Je len jediný dôvod utrpenia ľudí zo sveta: ich zlé rozhodnutie – **ignorovať Boha a Bibliu**. Následky sú katastrofálne, na zemi temnota a zlo a **pokoja niet!** Naš dobrý Boh vie, že naše hriechy nás trápia, ničia, že naše duše sa nedokážu s nimi vyrovnáť. **Ie-**

diným liekom na nemocný svet a nepokoj je evanjelium. A tu je naša nenahraditeľná úloha: ponúkať ľuďom liek – evanjelium.

Aké bolo vo svete šalomu – pokoja

Svet stvorený Bohom bol rajom harmónie, nevýslovného šťastia všetkého stvorenia. Aj Adam a Eva boli šťastní ľudia. Ich duše sa kúpali v láske a v pokoji. Až jedného dňa zaznel odniekiaľ „sladký“ hlas hada, satana, a svet i naši prarodičia prišli o VŠETKO DOBRO BOŽIE! A dôsledky? Vojny, nenávisť, potraty... všetko je zničené, všetko, čo Boh urobil dobré a dal nám z lásky! A pokoj na zemi? Niet ho!

Cesta k pokoju našich duší

Poznáte PRAVDU a pravda vás vyslobodí (Jn 8,32).

Áno, len pravda Božia nás môže vyslobodiť a dať nám múdrosť plniť Jeho vôľu, ktorá je užitočná pre všetkých ľudí i pre našu zem. Do všetkých kútov sveta i do našich životov vojde radosť i pokoj.

Evanjelium je cesta k pokoju

„**slepi vidia, chromí chodia, malomocní sa čistia, hluchí čujú, mŕtvi vstávajú a chudobným zvestuje sa evanjelium**“ (Mt 11,5). A z opilcov sú triezvi, zodpovední ľudia, z lotrov mierumilovní muži, zloději vracajú ukradnuté veci... Nie je to viac ako úžasné?!

„**Ked' vás teda Syn vyslobodí, budete skutočne slobodní**“ (Jn 8,36). A nielen to! Budete mať večný život! Budete oslobodení od hriechov! Už sa nebudete túlať bez domova. Budete vedieť, že patríte Bohu a váš domov je v nebi. **Nevýslovný pokoj zaplaví vaše duše!**

A Ježiš volá i dnes: „*Podťe ku Mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení!*“ (Mt 11,28).

A Ježiš hovorí i dnes: „*Kto sa však napije z vody, ktorú mu Ja dám, nikdy nevysmädne. Ale voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody prúdiacej k večnému životu!*“ (Jn 4,14).

Aj my sme boli márnratní synovia!

Márnratný syn sa vracal domov plný zúfalstva, nepokoja... Čo všetko zlé vyparatil! Ako ublížil milovanému otcovi! Och, ako ho len otec privíta? Nevyženie ho von? Och, čo to? Veď to jeho otec mu beží naproti! A ani sa nenazdal a už bol v jeho objatí. A nasledovali obdarovania a hostina...

A tento márnratný syn sme my všetci : „*Niet spravodlivého ani jedného, nieto rozumného, nikoho, čo by hľadal Boha...*“ (Rim 3,10b-11). Poďme k Otcovi! On na nás čaká! On nás omilostil v obeti Pána Ježiša. On nás zaopatrí všetkými duchovnými darmi skrze Ducha Svätého, ktoré potrebujeme na novej ceste, Božej. A už ako milované Božie deti nás aj skrze Ducha Svätého vyučuje, potešuje, posilňuje k zotrúvaniu v Pánovi Ježišovi .

Kedy je víťazstvo Kristovo v nás?

- Ak chodíme po Božích cestách, užívame si čaro Božej lásky, pokoja, radosti a je nám lúbezne.
- Ak sme však neposlušní Božím radám, prikázaniam či vôli Božej, Otcove dobré dary sa od nás vzdalujú. Nestrácajme ani vtedy nádej a nehádzme flintu do žita, lebo ak svoje previnenia úprimne ľutujeme, náš Boh si nás rád znova privinie.
- Ak skutočne milujeme Ježiša, sme s Ním v každej chvíli našich životov. Sme Jeho nevestou, vykúpenou dra-

hocennou svätou krvou. **Víťazstvo Kristovo v nás je našim pokojom!** „*A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude hájiť vaše srdcia a vaše mysle v Kristu Ježišovi!*“ (Fil 4,7). Sláva Bohu!

Vo svete zúri temnota, zlo, **my v srdci pokoj máme.**

Nádherný, sladký pokoj! Vďaka Tebe, drahý náš Pane!

„*Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam!*“ (Jn 14,27).

Modlitba: Pane Ježišu, ďakujeme za Tvoju nesmierne vzácnu obeť na kríži, že Ty si nám na ňom vybojoval všetky víťazstvá, aby i v ťažkých okolnostiach sme šli víťazne. Prosíme, Duchu Svätý, vyučuj nás trpezlivosti a vytrvalosti, i umeniu dať sa viesť po Božích cestách, žiť v blízkosti Pána Ježiša, aby víťazstvo Kristovo bolo naším pokojom. Sláva Bohu!

Rozhovor: Zdieľajme sa o prekážkach, ktoré nám robia problémy na ceste viery.

Prosme za: Horlivú vieru kresťanov v evanjelickej cirkvi.

Danka Zubčáková

15.6.

Pre potešenie si nás Boh stvoril

Žalm 98,1

*Spievajte Hospodinovi novú pieseň!
Lebo vykonal divné veci: pravica Jeho pomohla Mu, i Jeho sväté ramię.*

Keď ma Pán vyslobodil z dlhoročnej závislosti a preniesol z temnoty do Svojho

svetla, **naplnil moje srdce nevídanou radostou**; chcelo sa mi tancovať, spievať, jasať, volať na slávu Božiu. Bola som milo-va-ná NEBESKÝM OTCOM! A raz ma oslovila jedna sestra a povedala: nepatri sa kresťanke radovať. Ako to? **Veď náš Pán má radosť rád! Hľa: „Radujte sa v Pánovi vždycky! Opakujem radujte sa!“** (Fil 4,4).

Áká je naša situácia, také sú i naše piesne!

Keď sme oddelení od Boha, naša duša je smutná, žije v tme, v okovách hriechov, zla sveta. O chválach Bohu náboženský človek ani nespíva, jeho kostolná viera ho nepotešuje, život je lopotením o svoju existenciu a dobrotu Božiu nepozná. Priatelia, utekajme hneď a rýchlo z náboženstva k nohám Ježiša a prosme v pokání o spasenie, o nový život!

Hľa, sme noví, Boží!

Čo sa stalo? Máme blízky vzťah k Bohu! Ako sme ho získali? V úprimnom vyznaní hriechov sme sa stali Božími deťmi a v srdciach nám zahorela radosť! **To staré a boľavé oddelenie od Boha sa stalo minulosťou! Sláva Tebe, drahý Pane náš! Sme noví, Boží! Baránkovou svätou krvou vykúpení! A v našich srdciach sa z Božej milosti zrodila: odvaha, láska, radosť!**

1. S veľkou dôverou, odvahou a smeľosťou (doposiaľ nepoznanou) prístupujeme k Bohu, vstupujeme priamo do svätyne svätých, do Božej prítomnosti. **Boh sa stal našim osobným Otcem a my sme Jeho deti.** Máme istotu spasenia, večný život a vieme, že náš Nebeský Otecko Abba sa o nás stará! **„Haleluja! Chváľte Hospodina! Lebo je dobré spevom oslavovať nášho**

Boha; lebo chválospev je milý, lúbezný“ (Ž 147,1).

2. **Božia láska splodila v našich srdciach Jeho lásku!** Tá láska koná v nás „zázraky rozprávkové“, veď milujeme i našich nepriateľov! A nič už tak veľmi nechceme, ako byť v blízkosti nášho Pána v láske, oddanosti a poslušnosti Jeho vôle. Je nádherné mať istotu, že: **Nič a nikto nás nemôže odlúčiť od lásky Kristovej!** (Rim 8,39). **„Áká radosť, aké šťastie, keď nám žiari Slnka svit, Kristus je náš Vykupiteľ, budeme s Ním večne žiť“** (ES 649).

Odvaha, láska, radosť nesmú byť utajené!

Aby i druhí našli Pána Ježiša, zdroj nevýslovnej radosti. Aby i oni spievali: **„Sme zachránení v Ježišových ranách...!“** Preto svedčíme všade o našej záchrane: v práci, na uliciach, v obchodoch... Preto sa schádza Boží ľud, vzdáva Bohu slávu: oslavuje Pána, spieva, uctieva vo veľkej radosti, lebo takto Mu vyjadruje svoju vďaku, obdiv a pocty najvyššie. Kresťanské oslavy **voňajú nielen radosťou a obdivom k nášmu Bohu, ale i svätosťou.** Niet v nich špatnosti ani zvrhlosti!

Milovaní bratia a sestry! Radujme sa vždy, každý deň. Veď sme deti milované, Kráľom vesmíru vykúpené, preto bez ohľadu na okolnosti v našich životoch, v srdciach nám radosť horí. A z našich úst nech každodenne sa nesú krásne oslavné piesne, hymny a žalmy v nebeskom uctievaní k trónu Otca.

„Hoden si, Pane a Bože náš, prijať slávu, česť aj vládu, lebo Ty si stvoril všetky veci. Tvojou vôľou trvali a boli stvorené!“ (Zj 4,11).

A tento verš údajne v anglickom preklade vyjadruje i takúto skutočnosť: **„pre**

potešenie si nás stvoril“. Či nerozveselí naše srdcia taký Boží odkaz, že sme nášmu Bohu potešením?!

Náš Boh

Všetko krásne učinil – pre nás! Všetko dobré učinil – pre nás! Ba i Syna poslal na kríž – pre nás! Aj si nás stvoril pre potešenie! Nevyráža nám to dych? Uf! Vari mňa, neraz nevďačnú, šomrajúcu, nechotnú... mňa – pre potešenie?! A srdce sa trepoce šťastím. A RADOSTŤOU!

Najviac oslavíme nášho dobrého a milujúceho Boha, keď sa z Neho a v Ňom budeme navždy radowať. Milovaní, nech radosť z Hospodina je vaša sila! (Neh 8,10)

Rozhovor: O našej radosti z Boha, ako ju prežívame.

Prosba: O túžbu odovzdať život v pokání Pánovi Ježišovi.

Modlitba: *Drahý Pane, za tú nevýslovne nádhernú radosť, ktorá preteká naším srdcom, Ti patrí veľká vďaka. Túžime Ťa milovať, oslavovať a prosíme, aby mnohí ľudia boli spasení, aby smútok v ich srdciach vystriedala nadšená radosť z nového Pána. V mene Ježiša, amen.*

Danka Zubčáková

Prosme za: Ľudí, čo slúžia spevom a hudbou.

22.6.

Mládenci sú povolani víťaziť ponorení do Božieho slova

1.Jánov 2,14

Napísal som vám, deti, pretože ste poznali Otca. Napísal som vám, otcovia, pretože ste poznali Toho, kto-

rý je od počiatku. Napísal som vám, mládenci, pretože ste silní a slovo Božie zostáva vo vás a zvíťazili ste nad zlostníkom.

Čo je znakom duchovného dospievania? Kedy sa meníme z detí na mládež? Dnes to môžeme čítať veľmi jasne: keď **„ste silní a slovo Božie zostáva vo vás a zvíťazili ste nad zlostníkom“**.

Boh nás k tomu vedie. Dáva nám túžbu po duchovnej moci, túžbu víťazstva nad zlostníkom. Lenže v nás je hriech. Slovo *hreším* v pôvodnej Biblii znie: *hamartanō*, čo znamená aj: „*minúť cieľ*“. Boh nás stvoril a dal nám cieľ: „*Oslobodzte svet z moci zlostníka. Priniesiem cez vás víťazstvo nad ním!*“

Lenže tento cieľ niekedy míňame: hriech nás vedie ku víťazstvám nad niekým iným. Napríklad sedíme v kresle a pozeráme jeden zápas majstrovstiev sveta za druhým. Nie, nehovorím, že kto trochu pozrie na televíziu, ide do pekla. Ale je zle, keď veľa kričíme na tribúnach: „*Bi a bi a bi. Bi súpera do hlavy.*“, a málo spolupracujeme s Kristom pri mliaždení hlavy hadovej (1M 3,15).

A to je dokonca len menšie zlo. Horšie veci sa dejú v rodinách, keď sa otec s mamou snažia zvíťaziť jeden nad druhým a vedú nezmyselné boje medzi sebou, či ubíjajú deti.

Alebo keď ľudia prestávajú byť plní Božieho slova a naplnia si myseľ politickými manipuláciami. Potom pripravujú priestor pre vojnu, hoci si myslia, že bojujú za mier.

Chamberlain povedal po mníchovskej zrade: „*Priniesol som vám mier!*“, ale Churchill odpovedal: „*Rozhodovali sme sa medzi hanbou a vojnou. Vybrali sme si hanbu a budeme mať aj vojnu.*“ A mali.

Britskí vojaci bojujúci vo Francúzsku sa len ledva zachránili.

Keby sa predtým kresťania zjednotili na modlitbách, možno by zachránili Európu pred spustošením. Ale mnohí sa najprv tešili, že Hitler vyčistil Nemecko od nemravností.

Zabudli, že podľa Ef 6,12, **„náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám a mocnostiam, proti pánom sveta tejto temnosti, proti zlým duchom v nebesiach“**. Nemáme bojovať proti zlým ľuďom prostredníctvom ešte horších ľudí.

Samozrejme, keď nepriateľ napadne krajinu a ničí, treba sa brániť aj zbraňami. Proti tomu nehovorím. Vojna je hnilé ovocie zanedbaného stromu. To sa musí zničiť. Ale kým je strom mladý a ešte ho nenapadla hniloba, treba sa oň starať. Pred hodinou som orezával stromy, aby nemali konáre napchaté na seba, lebo by sa úroda zničila.

Podobne Cirkev musí ošetrovať seba ako „duchovný strom“. Musí prinášať dobré ovocie do svojej krajiny. Musí sa nechať orezávať od vecí, ktoré len zavadzajú, ktoré oberajú o čas a energiu. Žiť lásku je náročné. Pán Ježiš pokarhal vtedajších veriacich, že **„kvôli svojej tradícii zbavili platnosti Božie slovo“** (Mt 15,6b). A Božie slovo vedie hlavne k láske. Keď sa zameriame na SVOJE tradície. Zvýraznil som slovo SVOJE, lebo tradície, ktoré dáva Boh, sú dobré. Tie pomáhajú. Ani nemusíme hovoriť o veciach, ktoré sú vyloženými bodliakmi: **„Každá rozhorčenosť a vášnivosť, hnev a krik i rúhanie so všetkou zlostou nech sú vám vzdialené“** (Ef 4,31).

Ich koreňom je vždy nedostatok pokory, kvôli ktorému prehrávame so svojimi vášňami. Všimnime si, v čom spočívalo jedno z najväčších duchovných víťazstiev:

Potom mi povedal: Neboj sa, Daniel, lebo od prvého dňa, keď si si v srdci zaumienil chápať a pokoriť sa pred svojím Bohom, boli tvoje slová vyslyšané (Daniel 10,12).

Nechajme sa teda viesť cestou pokory. Duchovný rast spočíva v ponížovaní nášho JA, aby mohla rásť Kristova prítomnosť. Nech nás Božia láska motivuje na túto cestu.

Peter Dubec

Modlitba: *Ďakujem, Bože, že nás ani duchovne nenechávaš v kolíske a plienkach, ale povolávaš nás k dospelosti, aby sme sa naučili žiť v moci Ducha. Nech nás On vedie po cestách života k víťazstvám nad hriechom. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Božie Slovo pomohlo obstáť v duchovných tlakoch.

Rozhovor: Keď sa Daniel pokoril a modlil, Boh poslal anjela, ktorý zvíťazil nad duchovným kniežatom. Sme ochotní pokoriť sa, aby prišiel duchovný prielom do našej krajiny?

Podporme sa: V duchovnom raste, nech neostávame ako bábätka, čo len zaplačú, keď majú potrebu a „Starajte sa o mňa“, ale nech zápasíme a víťazíme nad zlostníkom.

Prosme za: Krajinu, nech je plná Božej lásky a chránená pred zlom, ktoré rozbíja vzťahy.

29.6.

Kto chce zvíťaziť, musí mať Krista v sebe

1. Jánov 4,4

Väčší je Ten, ktorý je vo vás, ako ten, čo je vo svete!

Úžasné povzbudenie pre nás. Prečo si predsa zúfame? Prečo nariekame? Pre-

čo sme takí slabí ako kresťania?! Prečo to často nevidieť na našich životoch?!? Kde robíme chybu?!? Hľadajme odpoveď v Božom Slove, lebo to je najlepšie riešenie do každej našej slabosti!

Čiňte pokánie a obráťte sa! (Sk 3,19)

- Túžim naozaj žiť svätý život s Kristom?
- Som ochotný/á vzdať sa svojich hriechov?
- Chcem naozaj nasledovať svojho Pána?

Treba sa vám znovu narodiť! (J 3,5-7)

- Si znovuzrodený/á?
- Zažil/a si radosť z nového života s Kristom?
- Vieš, že už inak nechceš žiť, len s Ním?

Si vystrojený/á s mocou z výsosti?

(Lk 24,49)

- Zažil si krst Duchom Svätým?
- Túžiš konať Božiu vôľu?

Veríš, že to, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom? (1J 5,1-21)

- Veríš, že Pán Ježiš premohol svet a satana?
- Veríš, že ak Ho budeš verne nasledovať, aj ty ho premôžeš?

Ak si úprimne odpovieme na tieto otázky, pochopíme Boží úmysel s nami. On nás miluje a chce mať s nami spoločenstvo. Dal nám Záchrancu, aby sme nezahynuli, ale mali večný život ako

On. Dal nám Ducha Svätého, ktorý nás povedie a bude nám radiť na našej ceste. Ak budeme žiť podľa tohto, zakúsime kúsok neba už tu na zemi. Keby aj prišli protivenstvá a ťažkosti, nesmieme zaváhať, ale mať istotu, že Ten, ktorý je v nás, je silnejší než všetko, čo nás postretne na tejto zemi. Musíme si uvedomiť, že veríme Víťazovi, ktorý zvíťazil nad všetkým, čo je vo svete. On vie dokonale o všetkom, čo zažívame, z čoho sa radujeme, nad čím plačeme alebo sa rozčuľujeme. Vie, čo si myslíme a čo cítime. On nad nami nezlomí palicu, ale vždy vystiera Svoju záchrannú a ochrannú pravicu. Chopme sa jej a žime víťazný život s Kristom za každých okolností!

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, ďakujeme za Víťaza, ktorý sa vzdal všetkého, aby nás zachránil a vydobyl nám víťazstvo už na tomto svete. Ďakujeme, že si nemusíme zúfať v žiadnej situácii nášho života, lebo vieme, že Ten, ktorý je v nás, je väčší ako ten vo svete. Ďakujeme za to, že s Ním môžeme zvíťaziť i my a tak dosiahnuť veniec života! Amen.*

Rozhovor: V Zjavení Jána je veľa zaľúbení pre toho, kto zvíťazí. Vyhľadajme ich a majme úprimnú túžbu, aby sme ich dosiahli.

Prosme za víťazný duchovný život pre každého veriaceho i pre naše spoločenstvo.

Alica Pipperová

PRAVÁ SLUŽBA BOHU

Urobme si retrospektívu posledného týždňa – komu slúžilo naše telo, naše skutky a myšlienky, koho oslávilo, pre koho sa obetovalo? Pre seba a svoje veci, alebo pre Pána a Božie kráľovstvo?

Prečítajme si List Rímskym 12,1-8: „*Prosím vás teda, bratia, pre milosrdenstvo Božie, vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú službu Bohu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením mysle, aby ste vedeli rozpoznať, čo je vôľa Božia, totiž, čo je dobré, milé a dokonalé. Lebo mocou milosti, ktorá je mi daná, hovorím každému medzi vami, aby si nemyslel o sebe viac ako treba, ale aby skromne zmyšľal, ako Boh komu udelil mieru viery. Lebo ako v jednom tele máme mnoho údov, ale všetky údy nevykonávajú tú istú činnosť, tak aj my mnohí sme jedno telo v Kristovi, jednotlivo však sme si navzájom údmi. Keďže však máme rozličné dary podľa milosti, ktorá nám je daná: kto má prorocktvo, nech (ono) súhlasí s vierou; kto dar služby, nech slúži; kto dar vyučovania, nech vyučuje; kto dar napomínania, nech napomína; kto dáva, (nech dáva) z úprimnosti; kto je predstavený, nech je horlivý; kto činí milosrdenstvo, nech je ochotný.*“

Pri čítaní predchádzajúcich kapitol tohto listu si do hĺbky a naplno uvedomujeme „Božie milosrdenstvá“, ktoré sme dostali z milosti Božej skrze Pána Ježiša Krista zadarmo, z lásky. Pavol zdôrazňoval, že my k dielu kríža, k tomu, aby sme sa dostali z moci a zovretia hriechu, nemôžeme urobiť vôbec nič – „*nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil*“. Teraz však prepína do „*slúžiaceho*“ módu s dôrazom, aby sme ten dar, tú milosť nášho nového človeka, novú identitu priniesli **na jednej strane do cirkvi** – a toto telo Kristovo budovali, aby bola krásnou nevestou, príťažlivou, očarujúcou, a **na druhej strane do tohto sveta**, presiaknutého hriechom a zlom, v moci diabla. Aby sme tu žiarili, „*ako jasné hviezdy vo vesmíre*“ (Fil 2,15).

„*Po ľudsky hovorím pre slabosť vášho tela – lebo ako ste svoje údy vydávali do služby nečistote a nepravosti, aby ste páchali nepravosť, tak teraz vydávajte svoje údy do služby spravodlivosti, aby ste došli posvätenia*“ (Rim 6,19). Či sa nám to páči, alebo nie, naše telá neustále vydávame do služby buď Bohu alebo diablu. Preto musíme byť stále plní Ducha Svätého, kráčať a žiť v poslušnosti Písmu a Božej vôli.

Neraz spievame, že naše telá „*prinášame na oltár*“. Keď o tomto obraze premýšľame do dôsledkov, tak nezabúdajme, že na oltári sa zomieralo, tam sa Hospodinovi obetovali obeť na zmierenie. Keď nás teraz Pavol vyzýva, aby sme priniesli svoje telá ako „*živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, ako vašu rozumnú službu Bohu*“, nemyslí tým naše hriechom presiaknuté telá plné hniloby hriechu a zla. Také niečo je Bohu odporne, ohavné a nepoužiteľné. Musíme Mu priniesť naše nové, vzkriesené, znovuzrodené, Duchom Svätým naplnené telá. „*Veď sme zomreli, a náš život je ukrytý s Kristom v Bohu*“ (Kol 3,1-3).

Pre skutočný, praktický a zmysluplný kresťanský život je nevyhnutné, aby sme vedeli rozoznať, čo je „*Božia vôľa*“. To je naša zodpovednosť a povinnosť. Boh nám Svoju vôľu dáva poznávať, veď je milujúci Otec. Ako je ale možné, že tak často ne-

máme potuchy, čo Boh od nás chce? Opäť sa preskúmame, čím plníme svoju myseľ, čoho sme plní? Naozaj sme „**premenení obnovením zmysľania**“, alebo je to len naše zbožné prianie? Tu neoklameme Boha, v tomto klameme iba seba, resp. dávame miesto diablovej, aby nás držal nepoužiteľných pre Božie kráľovstvo – a to je hriech. Preto je našou povinnosťou držať myseľ upriamenú na Pána a Jeho slovo.

Aby sme prinášali Božie kráľovstvo do tohto sveta, na to sme boli (ako cirkev, tak aj jednotlivci) vystrojení potrebnými duchovnými darmi, či už prirodzenými alebo nadprirodzenými. Pán bude vyžadovať, aby sme z nich raz vydali počet a ukázali, ako sme nimi slúžili na budovanie Tela Kristovho a na spasenie neveriacim.

Stanislav Kocka

Modlitba

Ak zostávate vo Mne a Moje slová zostávajú vo vás, proste, čo chcete, a stane sa vám (Ján 15,7).

V dnešnom biblickom verši nám Pán Ježiš dáva dve podmienky na to, aby boli naše modlitby vypočuté:

1. ***Ak zostávate vo Mne...*** Myslí sa tým život vedomej a neustálej závislosti na Ňom. Ide o udržiavanie pravidelného modlitebného kontaktu s Ním a o to, aby sme sa Ho pýtali, čo On od nás chce. Táto blízkosť k Pánovi Ježišovi v každodennom živote si vyžaduje, aby sme sami seba posudzovali, aby náš vzťah s Ním nebol zakalený hriechom.

Ak zostaneme blízko pri Pánovi a budeme žiť v závislosti od Neho, bude formovať naše myšlienky a náklonnosti. V dôsledku toho sa budeme modliť podľa Jeho mysle. Takéto modlitby, ktoré sú podľa vôle Pána Ježiša, Boh vypočuje.

2. ***Ak Moje slová zstanú vo vás...*** Slová Pána Ježiša sa nachádzajú v Biblii. Čítaním alebo počúvaním Božieho slova sa učíme, čo nám On chce povedať. Ale to nestačí. Náš Pán nás tiež žiada, aby sme potvrdili Jeho slová, prijali ich do našich srdiec a nasledovali ich vo svojom živote.

Keď v nás Božie Slovo takto prebýva, ovplyvňuje naše myslenie, hovorenie a správanie. Výsledkom toho je, že naše žiadosti sú v súlade s Božou vôľou a Boh ich počuje.

Toto je dôvera, ktorú v Neho máme, že ak o niečo prosíme podľa Jeho vôle, počuje nás (1. Jána 5,14).

z kalendára Good Seed (Dobrá sejba) preložil ml

VIEME SA MODLIŤ?

Môžeme odpovedať temer zarazene: *Ako by sme sa nevedeli, veď mnohí z nás sa v detstve učili modliť každý deň na kolenách.* Boli to naučené modlitby, a tak v nich nebolo chyby, iba ak sme sa zasekávali, alebo neskôr to boli bezduché modlitby, keď sme srdcom boli ďaleko. Dovoľujem si preto pýtať sa ešte raz, či sú naše modlitby v poriadku. Teraz myslím na obsah modlitieb. Keď sa modlíme, máme pred sebou Všemocného Pána a prichádzame k Nemu ako ku Suverénovi a ku Bohu prozreteľnému, ktorý modlitby vypočúva ako sám chce?

Začnime tým najmenším previnením, keď sa modlíme za svoje deti. Dotiahli to na vysokú školu a sú pred mnohými skúškami. My sa verne modlíme: *Pane, daj im zvládnuť tú skúšku, nezabudni na nich, neponechaj ich, aby odpovedali len podľa toho, ako sa naučili, ale pripomeň im správnu odpoveď. Posilni ich, veď sa do noci učili, nech ich únava nezdolá.* Takto a podobne žobreme pred Pánom Bohom a sme radi, keď nás vypočuje. Takto sme sa modlili aj v dobe ateizácie a nevideli sme v tom nič zlého, žiadny nedostatok. O čo sme vlastne prosili? Aby boli úspešní v tomto živote. Zakončená škola im umožní zastať zodpovedné miesto, ktoré je dobre platené. Ak sme sa ešte inak nemodlili, boli to nedostatočné modlitby. Boli to modlitby za úspech v časnom živote. *Daj dobre skončiť školu, daj dobré zamestnanie, prosíme, prosíme!* Po úspechu sme aj ďakovali? Povedali sme mladým, že sa za nich modlíme, ale aj ďakujeme, keď Pán vypočuje? Viedli sme aj ich k modlitbe a potom ku vďake? Nebolo to tak, že: *vy starí sa viete modliť, vymodlite nám tú skúšku!* Viem o prípade, keď sa mama modlila za každú skúšku a syn skladal skúšky s úspechom. Ale raz sa pred mamou vyjadril, že tá skúška je ľahká a jej sa netreba za neho modliť. Vrátil sa domov celý zrútený, že zo skúšky vyletel! Nuž, videl potrebu modlitieb, Pán mu to dal poznať. Je ku chvále Bohu, že nezostal len pri viere, že mamine modlitby sú účinné, ale aj sám prišiel k viere aj s rodinou.

A práve o to ide. Ako veriaci nemôžeme myslieť iba na tento život. Naše modlitby nemôžu byť: *daj úspešne zakončiť vysokú školu a dobre sa zamestnať.* A potom? Treba sa ďalej modliť za dobrú manželku (manžela). A sú aj ďalšie prosby, ďalšie potreby, ale všetko pre tento život. Mladí si vezmú život do vlastných rúk a dokážu dobre kráčať až do konca? Nenastanú krízy, narušenie alebo až rozpad manželstva, nemoc a iné skúšky? Modlitbami za nich – čo sme ich naučili? Že sa my vieme modliť a treba nás využiť? *Pomôžte pri skúškach, pomôžte pri kríze, pri neúspechu v práci.* A napokon príde smrť, kde už nebudeme môcť sa za nich modliť. Budeme už odpočívať. Ale s tým prideme pred Pána, že sme nevedli správne svoje deti. Vzali sme ako pravdu, že: *je doba ateistická a mladí nemôžu vyznávať vieru.* A keď príde ich čas odchodu – ako to bude? O čo sa oprú, keď sa sami nemodlili, lebo sme ich neučili? A nebude to len záver života: aj dovtedy život kladie otázky, problémy, ktoré sa dajú zdoľať len modlitbou. Nuž my, čo sme na rade odísť, nezabudnime urobiť pokánie, že z veľkej lásky k deťom sme ich nevedli k Bohu, lebo sme videli vopred postih za prejavy viery u nich. Možno vieme aj o svedectve, že sa to pri veriacich deťoch nestalo, že by utrpeli pre vieru, Pán ich prikryl! Je to na naše zahanbenie.

To je jeden prejav nevery alebo nedostatočnej viery. Podobné zlyhanie vidíme pri modlitbách za nemocných. Prichádza nemoc tak, že Pán o tom nevie? Alebo nedbá o dobro toho postihnutého? Čo poviete na modlitby, ktoré môžeme počuť: „*Pane, veď ruky lekárov!*“ Väčšinou je to pred operáciou, kde sú potrebné ruky. A hlava o úspechu nerozhoduje? Nie sú potrební aj ďalší pri operácii, nuž na nich zabúdame? Nemohlo by sa stať niečo strašné, keby Pán vypočul iba modlitbu za ruky lekára operátora? A čo anesteziologička, asistenti operujúcich, ba i sanitári, sestričky a rehabilitační pracovníci? Nebolo by to nedostatočné, keby Všemocný Boh vypočul len takúto prosbu za ruky operujúcich? Ale je tu aj ďalšia otázka: *Aký je ten náš Pán? Je nedostatočný všetko posúdiť a sledovať, takže Ho musíme upozorniť, čo má robiť? Nie je to znižovanie Všemocného Boha a dvíhanie sa človeka do úlohy predvídajúceho a múdreho?*

Ale tak isto je tu nedomyslené, čo Pán Boh tou nemocou sleduje. Dal ju len tak z nedostatku pozornosti, alebo má skrze ňu cieľ? **Dobre vieme, že Bohu je na prvom mieste naša spása**, áno, aj u toho pripraveného na operáciu. Sme si istí, že Boh správne urobí, keď nás poslúchne a zdarí tú operáciu? Nebolo by lepšie, keby chorý poznal blízkosť smrti a obrátil sa na Boha? Neviedlo by ho lepšie utrpenie, dlhšie liečenie, kedy by mal čas zamyslieť sa nad životom a urobiť nápravu pokáním? V Biblii máme príklad na takú vypočutú modlitbu. Zbožný kráľ Ezechiáš (Chizkia) urobil vo svojom kráľovstve reformu slúžiacu ku návratu k Bohu. Odstránil miesta uctievania vonku pod košatými stromami, ašéry a iné modloslužobné miesta a viedol ľud slúžiť pravému Bohu. Boh dopustil na neho nemoc. Nebol ani 40-ročný keď mu Boh skrz proroka odkázal: **Zriadi svoj dom, lebo zomrieš**. Kráľovi to prišlo ľúto a dovoľával sa svojich veľkých zásluh a prosil o predĺženie života. Pán mu prisľúbil 15 rokov. V tých pridanych rokoch splodil syna Menašše (Manasesa) – najbezbožnejšieho kráľa. Pomyslime si, ako to znášal otec. Horlivo viedol ľud k Bohu a jeho syn pestoval modlárstvo. A kráľ sa dopustil aj iného hriechu: pýchy. Keď mu prišli gratulovať k uzdraveniu z Mezopotámie, bol z toho taký unesený, že im ukázal všetky svoje poklady. Pán prehlásil, že všetky tieto poklady pôjdu do Babylónie. Nuž, čo mal z tých pridanych rokov, za ktoré tak úpenlivo prosil? Síce syn urobil dôkladné pokánie, ale až po smrti otcovej. Nebolo by lepšie umrieť v pokoji a v sláve, ako prežívať hrozbu, že syn zničí všetko, o čo sa otec usiloval? Je to dobré – vidieť trosky toho, o čo sa celý život snažil? Aj keď to bolo ťažké, nemohol súhlasiť so smrťou, keď ho Hospodin povolával, a vyhnúť sa tak hanbe za svojho syna a hriechu chvastania sa so štátnymi pokladmi? Nebudme tými, čo určujú, ako má s nami alebo s druhými Pán Boh naložiť! **Nie je oveľa dôležitejšie, aký údel budeme mať po smrti, než kedy nastane naša smrť**, alebo smrť iných, keď ich Pán povoláva? Neukazujeme tým svoju neveru v Pánovo konanie, ktoré sleduje naše dobro? Nemáme povedať Pánovi: *Tu som hotový prijať Tvoju vôľu so mnou, len nech idem k Tebe?* A za druhých sa modliť, ale nevylúčiť možnosť iného cieľa s človekom, než ako si to my predstavujeme? Veriť, že Pánova vôľa je dobrá, a prosiť, aby nemocný bol pripravený prijať Božiu vôľu a odísť do Jeho slávy!

Rudolf Zahumenský

Dobří priatelja

Marek 2,1-5: „Keď po niekoľkých dňoch znova prišiel (Ježiš) do Kafarnaumu a rozchýrilo sa, že je doma, zhromaždilo sa tolko ľudí, že už ani pred dvermi nebolo miesta. A On zvestoval im slovo. Vtedy prišli k Nemu s ochrnutým, ktorého niesli štyria. A keď ho pre zástup nemohli priniesť až k Nemu, preborili strechu (domu), v ktorom bol, a otvorom spustili lôžko, na ktorom ochrnutý ležal. Keď Ježiš videl ich vieru, povedal ochrnutému: Synu, odpúšťajú sa ti hriechy!“

Tento príbeh som už čítala mnohokrát, ale nikdy som sa nad ním nejako extra nezamýšľala.

Bol porazený človek, teda tak ochromený chorobou, že sa nevedel hýbať. Bol odkázaný na pomoc druhých. Mal veľké šťastie, že mal takých priateľov, ktorí ho ochotne zobrali za Pánom Ježišom. Verili, že On ho môže uzdraviť. Keď však prišli za Ním, obkolesoval Ho veľký dav, a dom, kde vyučoval, bol poriadne natrieskaný. Ako vyplýva z tohto obrazu, už vtedy boli ľudia sebeckí, tisli sa za Pánom Ježišom, aby videli zázraky a senzácie. Hoci videli tohto chudáka na nosidlách, neustúpili mu a nepustili ho dopredu.

Ale priatelja boli vynaliezaví, vyšli po schodoch, ktoré boli popri dome, a začali búrať strechu. To muselo byť dosť hlučné a určite mi dáte vy, kazatelia či učitelja za pravdu, že to muselo vyvolať určitý šum a narušilo to priebeh celého vyučovania. A v neposlednom rade to určite nenadchlo ani majiteľa domu. Títo priatelja si to však museli dobre vyrátať, lebo chorého pustili naozaj priamo pred Pána Ježiša. A ako sa zachoval On? Nahneval sa, že Ho vyrušili? Nie, zaradoval sa nad vierou týchto ľudí a zmiloval sa nad chorým nešťastníkom. Úžasné!

Obdivujem týchto priateľov a poviem vám úprimne, bola by som rada, keby som mala takýchto priateľov, alebo aby aj ja sama som bola takou priateľkou!

Alica Pipperová

PONÚKNUŤ DUCHU SVÄTÉMU ČO NAJVÄČŠIU PLOCHU PLACHTY NA LOĎKE NÁŠHO ŽIVOTA

1. Čo znamená Duch v Biblii, ako Duch Svätý vyzerá?

Výraz „**duch**“ označuje čosi, čo sa nedá spojiť s tým, čo vidíme. Ak by v Ježišovej dobe existoval fotoaparát, mohli by sme ukazovať Ježišovu fotografiu. **Duch Svätý je však nenapodobiteľný, neuchopiteľný.** Nevieme, ako si Ducha Svätého predstaviť. Preto používame iba **obrazy – symboly pre Ducha Svätého**, uvedené v Biblii (holubica, vietor, oheň, pečať, pomazanie atď.) Vo svojej podstate však Duch Svätý nie je ani jednou z týchto „vecí“ – nie je holubicou, vetrom, ohňom...

Mnoho ľudí v Ňom vidí „niečo“, akúsi Božiu energiu, no **Duch Svätý je** v prvom rade nie niečo, ale **Nieкто. Je osobou Trojjediného Boha.** Všetky symboly, ktorými si pomáhame, sú iba prejavy konania a pôsobenia Ducha Svätého. **Nemá zmysel pátrať, ako Duch Svätý vyzerá, skúmať Svätého ako nejakú chemickú zlúčeninu.** Týmto si maximálne vytvoríme modlu – náhradu živého Boha. Bôžika podľa nášho vkusu, aby sa nám hodil, nám páčil, robil, čo nám vyhovuje, a unikne nám to podstatné, totiž: **čo Duch Svätý zvestuje, čo koná, k čomu nás volá.**

2. K čomu nás Duch Svätý volá?

Ilustrujme to na príbehu: K osobe stopujúcej na ceste sa približuje vodič auta, ktorý môže:

- nezastaviť a nechať dotyčného človeka ďalej stáť a stopovať;
- môže zastaviť, zobrať stopára do auta a pripomenúť mu, že nesmie do riadenia vozidla hovoriť – keďže šofér predsa sám najlepšie vie, kadiaľ a kam ísť;
- vodič stopujúcemu zastaví a požiada stopára, aby si sadol za volant. Potom sa k nemu posadí a dôveruje, že spolu dobre dôjdu do cieľovej stanice.

To hlavné, k čomu nás Duch Svätý volá, je, aby sme Ho pustili za volant, odozdali Mu riadenie nášho života. On nás chce viesť a „všetci, ktorých Duch Boží vedie, sú synovia Boží“ (zaiste i dcéry Božie) – Rímskym 8,14.

3. Ako pustiť Ducha Svätého za volant?

Ako môžeme odovzdať Duchu Svätému riadenie našej životnej cesty? Pustiť Ducha Svätého za volant znamená **riadiť svoj život podľa toho, čo nám Duch Svätý dáva poznať v Biblii.** Predovšetkým si uvedomme, že *„nikdy z ľudskej vôle nepovstalo proroctvo, ale Duchom Svätým vedení, hovorili (svätí) ľudia Boží“* (2. Petra 1,20).

Odovzdať Duchu Svätému riadenie svojho života znamená veriť a žiť v súlade so zvestou Biblie. Veríme, že jedinou spoľahlivou smernicou na ceste kresťanskej viery je **životný štýl Kristov, ako ho spoznávame z Biblie.** Písmo sväté musí zostať väčšou autoritou než uznesenia cirkevných orgánov.

Keď Martina Luthera na ríšskom sneme vo Wormse r. 1521 vyzvali, aby odvolal, čo učil a písal vo svojich knihách, Luther na otázku o svojich knihách odpovedal, že v nich pojednával o viere a mravnosti jednoducho a „evanjelicky“ (podľa evanjelia). Svoju obranu ukončil: *„Ak nebudem presvedčený z Písma... moje svedomie je zajaté Božím slovom. Nemôžem ani nechcem odvolať, lebo to nie je ani bezpečné, ani správne. Tak mi Pán Boh pomáha.“* A Pán Boh mu vskutku pomáhal.

Jedine Písmo sväté je prameňom našej viery a pravidlom nášho života. Ono je – má byť normou nášho zmýšľania, hovorenia i konania – tak, ako je napr. meter, uložený vo francúzskom Ústave mier a váh, normou pre správnu dĺžku. Slová cirkevných autorít i uznesenia, ktoré prijímajú synody či iné cirkevné orgány, nemajú proti-rečiť Písmu. **Duch Svätý pôsobí práve cez Božie slovo, ktoré nám znie z dávnych textov Biblie.** Duch Svätý nám odhalí aj nové veci – dá nám nové porozumenie (Ján 16,13), no **nikdy nie v rozpore s tým, o čom svedčí Písmo sväté.**

Keď nás vedie Duch Svätý, keď On „riadi volant nášho života“, vtedy žijeme duchovný život. **Duch Boží a slovo Božie úzko súvisia** (por. Rímskym 10,13- 17). Vieru

tvorí Duch, ale skrze slovo Božie. **Keby Duch konal aj mimo Písma svätého, ako by sme mohli vedieť, že je to Duch Boží, a nie duch nesvätý?** Netvrdíme, že by Duch Svätý mimo Písma nemohol konať, no (dobrovoľne) tak nekoná. Maliar môže namaľovať obraz aj prstom namočeným do farby, používa však štetec.

Ježiš hovorí, že Jeho slová sú *duch a život* (J 6, 63). Dávajú život. Ak by Duch pôsobil sám osebe, bez nadväznosti na Písmo, prečo by nám Pán Boh dal Bibliu?

Ešte jeden príklad toho, že odovzdať volant Duchu značí držať sa Písma: V tridsiatych rokoch 15. storočia sa v Bazileji konal koncil, na ktorom prvýkrát v stredovekej cirkvi viedli jej oficiálni zástupcovia rozhovor s „kacíri“ (do tej doby „kacíri“ na konciloch mohli len odvolávať svoje „bludy“, nediskutovalo sa s nimi). Skôr, ako „kacíri“ (husiti) odcestovali na koncil, zišli sa v r. 1432 husiti so zástupcami koncilu v meste Cheb, aby sa zjednotili na dohode, známej ako Chebský soudce (rozhodca), ktorá mala stanoviť, na akom základe sa bude na koncile v Bazileji diskutovať. Zástupcovia koncilu hneď navrhovali, aby bol kritériom (rozhodcom) Duch Svätý. Mohol by azda zaznieť presvedčivejší návrh? Husiti ho však odmietli. Vonkoncom nie preto, že by odmietali Ducha Svätého, ale preto, že dobre vedeli, že práve vo vtedajšej situácii prebujnelých cirkevných učení, názorov a novôt, ktoré nevyrastali z evanjelia, v čase, keď cirkev už mala skúsenosť aj s trojpápežstvom a každý z troch pápežov mal „svoju“ pravdu..., je potrebné pevnejšie a jednoznačnejšie meradlo. Meradlom nie je hlas Ducha Svätého v mojom, našom vnútri. Veď ako ľahko sa za výpoveď: „Toto mi zjavil Duch Svätý.“ môžu skryť aj sebecké ľudské túžby či svojvoľnosť. Za príliš hlasným zdôrazňovaním: „To a to je z Ducha.“ môže byť neraz (skrytá) zbožná úchyľka. Preto husiti povedali: **Nech je rozhodcom Boží zákon, životný štýl Kristov, apoštolov a prvotnej cirkvi – ako ho dosvedčuje Biblia.**

Ak sa týmto riadime, potom je Duch Svätý za volantom.

„Kto číta Božie slovo, s tým tiež hovorí Duch Svätý. Duch Svätý je taký učiteľ, ktorý je istý, robí istým a nenecháva človeka v nerozhodnosti.“ (Martin Luther)

4. Byť naplnený Duchom je každodenná výzva

Keď je v našom živote za volantom Duch Svätý, potom nežijeme život bezduchý, plytký, ale Duchaplný. Ako vyzerá život človeka naplneného Duchom Svätým? Výstižným príkladom je soľ. Dajme do jedla soľ a ona prenikne do celého pokrmu. To je spôsob, akým má Duch Svätý pôsobiť v našom živote. My musíme urobiť iba to, že dovoľíme, aby Boh ochutil náš život – dal mu chuť. A to je každodenná výzva. Ako nás ani jediný deň neteší jesť nechutný pokrm, tak ani deň nežime bezduchý život – t. j. bez poddania sa pôsobeniu Ducha Svätého. Obrazom Jeho pôsobenia je príklad z jachtingu. Jachtár si nemôže vyrobiť vietor. Keď však vietor zaveje, je potrebné, aby jachtár **vytiahol plachtu a nastavil ju vetru.** Ani Ducha Svätého si nemôžeme darovať sami. Môžeme však o Neho prosiť (Lukáš 11,13). Nie bez príčiny sa evanjelické služby Božie začínajú predspevom – prosbou o Ducha Svätého. A keď Duch príde a dotkne sa nás cez Božie slovo – našou úlohou je napnúť plachtu a nastaviť ju „Vetru“ – **ponúknuť Duchu Svätému čo najväčšiu plochu plachty na lodke nášho života.** Nejde o väčšie namáhanie sa v duchovných veciach, ani o bičovanie seba samého, ako to robieval v kláštore Luther pred

tým, než spoznal Božiu milosť. **Ide však o otvorenie sa Ježišovi – takému spôsobu života, ktorý nám ponúka žiť v Jeho blízkosti. Cieľom teda nie je konať dodatočne ďalšie veci – napr. byť úplne pri všetkom, čo sa v cirkevnom zbere deje – veď na to jeden človek nestačí. Cieľom je všetko doterajšie žiť novým spôsobom. Žiť s Ježišom Kristom, v Jeho mene vo všetkých oblastiach života.** Ježiša máme denne nasledovať v modlitebnom stíšení, v kontakte s Božím slovom na službách Božích i doma, aj v určitej oblasti služby cirkvi. Pomôže nám to žiť v Ježišovej blízkosti.

5. Čo Duch Svätý pôsobí – ako sa prejavuje?

V Starej zmluve je pre „ducha“ použité slovo „RUACH“ – znamenajúce „vanutie“, „vietor“. V súvisi s Duchom Svätým mienime vietor, ktorý **uvádza ovzdušie do pohybu.**

Božie dýchnutie, „RUACH“, robí z človeka živú bytosť. Všetko, čo ľudskú bytosť zasiahne, sa prejavuje v duchovnej oblasti: **v rozume, vo vôli, v svedomí.** Duch Svätý dáva do pohybu život kresťana. Podľa Biblie nás **Duch Svätý utešuje, napomína, uvádza do pravdy, prihovára sa za nás.**

Duch Svätý nás vedie k Pánovi Ježišovi a svedectvu o Ňom – to je poznávací znak Ducha Svätého.

Duch Svätý uistuje veriacich v Krista, že v Kristovi máme večný život, spásu a jedinu nádej.

Duch Svätý zhromažďuje veriacich v Krista v cirkvi a obdarováva ich duchovnými darmi (charizmami), ktoré „rozdeľuje každému osve, ako chce“ (1. Korintským 12,11).

Duch Svätý sa prejavuje v „ovocí“ – v zistiteľných prejavoch kresťanovho života (Galatským 5,22- 23).

Použitím myšlienok Jana Nohavicu, Maxa Kašparů,
Ondreja Kolárovskeho a Bengta Pleijela:
Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár

Boží zákon – čo Pán Boh od nás očakáva, čo máme robiť

Biblia vyjadruje Božiu vôľu skrze **zákon a evanjelium.**

Cez **zákon** nám hovorí, **čo od nás Pán Boh očakáva a žiada; cez evanjelium, čo nám Pán Boh dáva.**

Zhrnutie (suma) zákona znie: „*Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej duše, z celej mysle a z celej sily. Milovať budeš blížneho svojho ako seba samého*“ (Marek 12,30-31).

Pán Boh chce naše dobro. Dobre – podľa Božej vôle, môžeme žiť – len ak vieme, čo je správne a čo nie. Pán Boh dal pri stvorení človeku **do srdca Svoje základné normy – „prirodzený zákon“.** Upozorňuje nás naň svedomie. No ľudské srdce a sve-

domie sú nespoľahlivé (Jeremiáš 17,9). Vzдорovaním Bohu, presadzovaním svojich egocentrických zámerov, ľahko dôjde k „otupeniu“ svedomia. Preto Pán Boh Svoj zákon napísal **na kamenné tabule** (trvácny materiál) – čo svedčí, že **sú trvalo platné**.

Boží zákon je zhrnutý v Desiatich Božích prikázaniach (2. Mojžišova 20. kap.; 5. Mojžišova 5. kap.), ktoré Boh dal na vrchu **Sínaj** Svojmu ľudu prostredníctvom **Mojžiša**.

Bez Božieho zákona je svet sťa džungľa, kde si každý robí, čo sa mu zachce.

Božie prikázania sú „dopravné značky“, bez ktorých hrozí úplný chaos a kolaps

Prikázania nezačínajú požiadavkami, ale pripomenutím toho, čo Pán Boh vykonal:

Ja som Hospodin tvoj Boh, ktorý som ťa vyviedol z Egyptskej krajiny z domu otroctva

preto:

1. Nebudeš mať iných bohov okrem mňa
2. Nebudeš brať meno Božie nadarmo
3. Pamätaj, že máš sviatočný deň svätiť
4. Cti si otca i matku, aby si dlho žil na zemi
5. Nezabiješ
6. Nescudzoložíš
7. Nepokradneš
8. Nevypovieš krivé svedectvo voči svojmu blížnemu
9. Nepožiašaš dom svojho blížneho
10. Nepožiašaš ani jeho manželku, ani nič, čo je jeho

Prvé tri Božie prikázania chránia náš vzťah k Pánu Bohu. Ďalších sedem chráni náš vzťah k blížnym.

NIŽŠIE SÚ (NEDOKONALÉ) POKUSY, AKO PRETLMOČIŤ OBSAH BOŽIEHO ZÁKONA DNEŠNOU REČOU:

Ja som tvoj Boh, nebudeš mať iných bohov (pretože to je zrada a tá sa trestá)

1. Nesmieš si vytvárať svoju podobu (pretože každé vytváranie si Božej podoby je modly)
2. Nezneužíješ moje meno (na čarovanie, veštenie, modloslužbu)
3. Budeš svätiť môj deň (aby si nezabudol na Boha, oslavoval Ho a radoval sa z Jeho lásky)
4. Cti svojich rodičov (sú v Božích službách, majú byť prvými svedkami dieťaťa o Bohu)
5. Nezabiješ (život nepatrí tebe, ale Bohu – On je Jeho darcom)
6. Nebuď neverný manželke, manželovi (najlepšia ochrana proti AIDS aj proti opustenosti)
7. Nebudeš kradnúť (pretože s poctivosťou najďalej zájdeš, hoci pomaly)
8. Nebudeš druhému klamať (ohováranie je diabolská zbraň)
- 9.-10. Nebudeš sebecky dychtiť po ničom, čo má tvoj blížny (inak ťa závišť zničí)

(Podľa Ludka Rejcherta)

DESET BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ DUŠI MOU PŘED PÁDEM CHRÁNÍ!

(Z informačního týždenníka r. k. farnosti Zábřeh)

1. Moudrý člověk nevymění Stvořitele za stvoření.
2. Jméno Boží v úctě mám, nadarmo je neříkám.
3. Televize není oltář, Krista nenahradí polštář (*vankúš*), v den Páně nech práci být, jdi se raději pomodlit.
4. Za rodiče vděčný jsem, díky nim jsem to, co jsem. Děti nemám pro sebe, mám je přivést do nebe.
5. Nesmím mečem skolit bratra, ani na něj hledět z patra (*pyšne – zvrchu*).
6. Proti ďáblu mocná zbraň, čistotu si v sobě chraň.
7. Vše za sousedovým plotem neznárodním ani okem.
8. Obhajuj vždy druhých čest, nemluv o nich špatnou zvěst.
- 9.-10. Bojuj proti pokušení, nechtěj to, co tvoje není.

Konfirmandi z istého zboru dostali úlohu „preložiť“ Desatoro Božích prikázání tak, **aby nepoužili zápor „NE-“**. Keďže pracovali viacerí, pri jednotlivých prikázaniach je uvedených viacero možností.

(*Voľne podľa ET-KJ 21/2000*)

1.

- a) Budeš mať jedného Boha
- b) Budeš sa hlásiť len ku Mne
- c) Ja som tvoj jediný Boh
- d) Za Boha budeš mať iba Mňa

2.

- a) Božie meno ti bude sväté
- b) Moje meno používaj len vážne
- c) Hovor bez používania Božieho mena
- d) Moje meno budeš používať iba vo vhodných príležitostiach

3.

Siedmy deň budeš mať v úcte

4.

- a) Budeš poslúchať svojho otca a matku
- b) Cti si svojich rodičov a staraj sa o nich
- c) Budeš verný, svojich rodičov budeš mať v úcte

5.

- a) Budeš milovať svojich bratov a sestry
- b) Budeš priať ľuďom život, ktorý som im dal
- c) Budeš mať v úcte život (aj zvierací)

6.

- a) Budeš sa milovať iba v manželstve
- b) Budeš milovať len tú (toho), ktorú (ktorého) si si vyvolil (vyvolila)
- c) Budeš verný

7.

- a) Nechaj veci svojho blížneho len jemu
- b) Cudzie veci necháš na pokoji
- c) Budeš užívať len svoje veci

8.

- a) Budeš hovoriť o druhých tak, aby si ich nezranil
- b) Hovor pravdu, aj keď ti ide o život
- c) Budeš hovoriť iba pravdu, alebo budeš mlčať
- d) Budeš hovoriť o svojich blížnych iba pravdu

9.-10.

- a) Uspokojíš sa so svojím majetkom, ktorý som ti dal
- b) Nechaj blížnemu veci, ktoré sa ti páčia, a váž si tie, čo máš
- c) Tvoj majetok je tvoj a ich je ich
- d) Nechaj cudzie veci na pokoji, aj keď sa ti páčia

Takto „preložil“ Desatoro farár spomenutých konfirmandov:

Ja, Hospodin, ťa vyslobodzujem:

od falošných istôt, od hlúpych rečí, od každodennej driny, od osamelosti v starobe, od strachu a nenávisťi, od zrady a poníženia, od chudoby a nespravodlivosti, od ohovárania a zhubnej žiarlivosti.

Tri úlohy zákona:

1. **Chrániť nás** (zábradlie), aby sme neublížili sebe ani blížnym.
2. **Odhaľovať nás** (zrkadlo), aby sme videli svoje hriechy.
3. **Viesť nás k Spasiteľovi – Ježišovi** (smerovník), lebo v našom srdci je mnoho zla, ale u Ježiša je odpustenie.

Boží zákon kladie vysoké požiadavky, ktoré nedokážeme naplniť. Tým potvrdzuje, že sme hriešni ľudia – nemôžeme sa Bohu zapáčiť skutkami (to by sme museli všetko plniť na 100 %), ale len tým, že vierou prijmem, že Ježiš za nás obetoval Svoj život. Spasení nie sme tým, že zachováme prikázania zákona, ale z milosti. Nie tým, čo robíme pre Boha, ale tým, čo Pán urobil pre nás. Isteže, máme žiť Bohu na slávu, no z vďačnosti – nie z vedomia, že spásu si musíme „odslúžiť“. **Spása nám je v Kristovi darovaná zadarmo, bez zásluh a „skutkov zákona“.** To je evanjelium – ktoré činí kresťanstvo výnimočným: **Boh ma prijíma takého, aký som, pretože verím v Ježiša Krista, svojho verného Spasiteľa, ktorý za všetky moje hriechy dokonale zaplatil.**

Martin Šefranko

ODKAZY VEDENIA MoS

- 1 Zmeny adres, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi, hláste Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce. Prihlášky za členov prosíme posielat iba poštou.
- 2 Príspevky (vo výške 10,- € na člena a 7,- € na nečlena/sympatizanta/odberateľa MoSt) treba posielat na náš účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslat menoslov platiteľov Ľuboslavovi Beňovi, bez nich nevieme zaevidovat platby za jednotlivých členov.

Aktualizovali sme databázu členov MoS a tým aj odberateľov nášho časopisu – MoSt už budeme zasielat len tým, ktorí platia členské alebo predplatné. Ak je nejaká nezrovnalosť, informujte sa u hospodára MoS ECAV. Kontakt je vyššie v bode 1.

Pri tomto čísle sme už ukončili zasielanie MoStov paušálne všetkým členom a sympatizantom. (Viac než polovica doterajších odberateľov sa nám už pár rokov neozvala, ani nezaplatila.) Toto číslo teda už držíte v ruke preto, že ste za posledné tri roky aspoň raz zaplatili členské, prípadne ako sympatizant aspoň predplatné MoSt.

Prosíme o odpustenie za meškanie tohto čísla.

vedenie MoS

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M. Lipták; ViViT s.r.o., Krvavé pole 28, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin